

KOMMUNISTISK POLITIK

Rødklædte tilhængere af Hugo Chavez i Caracas, Venezuela



LATINAMERIKA: NYE SKRIDT TIL VENSTRE

Nr. 23

10. årg.

2006

9. december -

22. december

Støttepris 12 kr.

TEMA: SOCIALISME - IDAG & IGÅR

News på dansk s. 2 ● Det 21. århundredes socialisme s. 3 ●
Ungeren Blir! s. 4 ● Velfærdsprotest fortsætter s. 6 ● Dilemma Irak s. 8 ●
LO fortier behov for arbejdstidsnedsættelse s. 10 ● Vindende væsener s. 11 ●
Den højeste pris... s. 12 ● Massedemo mod USAs Libanon-regering s. 14 ●
Holland: Nej til nyliberalisme s. 15 ● Kongresdebat s. 16 ●
Netdebat om socialisme s. 18 ● Debat s. 22 ● Som man råber i skoven s. 24

News på dansk

KOMMUNISTISK POLITIK

Hans Scherfig skrev ofte og veloplagt om presse og Hytringsfrihed. I årevis var han landets skarpeste mediekritiker som radioanmelder ved Land&Folk. I dag findes der ingen hverken radio- eller TV-anmeldere. Ingen – og slet ikke journalisterne, som Scherfig behandlede med særlig interesse – bliver stillet til regnskab for, hvad de gør – eller ikke gør. Der findes ingen normer for anstændig journalistik. Tilsyneladende er den eneste regulator seertal eller oplagstal. D.v.s. annoncerne. 'Om pressen' hed en af Scherfigs skarpe klummer, fra 1976. Den starter sådan:

"En eller anden statsmand skal have sagt, at et land har den presse, det fortjener. Det er en billig talemåde og for øvrigt noget slemt sludder.

Når Danmark blandt de kapitalistiske lande har den dumme og tarveligste presse, er det hverken noget, vi har fortjent eller kan være tjent med.

Den frie presses afhængighed er naturligvis ikke et særlig dansk fænomen. Det er den givne betingelse under kapitalistiske ejendomsforhold, at papirets ejere bestemmer, hvad der skal trykkes på det. Når pressefriheden er forfatningsmæssigt forbundet med friheden til at eje produktionsmidlerne, kan det ikke være anderledes.

Hverken journalister eller typografer har indflydelse på, hvad der skrives eller trykkes. Hvis de nægter at medvirke ved udbredelsen af falske efterretninger og løgnagtig propaganda, vil deres strejke med stor alvor blive betegnet som *knægtelse af ytringsfriheden*. Desuden risikerer de at miste deres arbejde og kan idømmes bøder.

Det er ytringsfrihedens vilkår, at pressen bliver lavet for et flertal i et mindretals interesse."

Det er ikke bare kloge, men også aktuelle ord, her 30 år senere. Annoncørernes magt og profitinteressen er ikke blevet mindre – og heller ikke de politiske interesser. Der er kommet fler og mer af alle medier, mere tryk på papir, flere gratisaviser, flere TV-kanaler, flere radioer, flere netaviser, flere journalister, flere penge, større omsætning.

Ifølge borgerlig teori skulle det i sig selv føre til større alsidighed, til mere kritik, til mere hæderlig journalistik. Enhver vil kunne overbevise sig om, at det ikke er tilfældet.

Det er de samme historier, de samme løgne, den samme propaganda, som sprøjtes ud gennem samtlige reklame- og kapitalfinansierede medier. Med enkelte undtagelser – som den internationale udgave af Al Jazeera-TV (som stort set ingen danskere kan se), eller nettet, hvor det hele findes.

Når det gælder internationale nyheder, kommer de fra de samme få internationale nyhedskilder, ejet af et fåtal mediemoguler og kontrolleret af de samme kræfter, som køber og sælger præsidenter og ministre. Kilderne til de nationale nyheder er i regelen stats- eller monopol-spin.

Det gør det muligt for en George Bush, en Tony Blair og en Anders Fogh at lyve millioner lige op i ansigtet, uden nogensinde at blive grebet i deres løgnes nøgenhed. Der er ingen lille dreng eller pige, uddannet som journalist, som siger: 'Du har ikke noget på!'



Nu har landet med den tarveligste presse så fået en 24-timers TV-nyhedskanal. Den hedder TV2News. De internationale nyheder, måden de danske serveres på, konceptet, hele *outfitted* er amerikansk. Det er CNN på dansk. At lille Danmark kan lave en døgnyhedskanal har vakt stor selvglæde. Ligesom dansk militær er glade ved at dræbe et halvt hundrede

talebannere ad gangen, selvom amerikanske marinere så langt overgår dem. Og ligesom Fogh er stolt over at være allieret med Blair og ven med Bush og historisk. Men der er ikke noget nyt i TV2News; det er en klon, og det hele fås andetsteds.

Nogle har bekymret sig om, hvorvidt der var nyheder nok i et lille land til at de kværner døgnet rundt. Det er ikke noget problem. Så sender man bare de samme igen. Eller finder på nogle andre.

Det er ikke der, de fremtidige vanskeligheder for TV2News vil være at finde. De ligger et andet sted: i mangelen på relevans, i mangelen på virkelig journalistik. Hvad den vil er at servere nyheder som underholdning. Nu kan man vælge mellem 24 timers sport, 24 timers musik eller 24 timers nyheder. Eller film eller tegneserier. 24 timers ligestyldighed og fordummelse, uanset kanal.

Til glæde for profitten og for den kapitalistiske politiks befæstelse.

Redaktionen 5. december 2006

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 15.12.06

Det 21. århundredes socialisme

Det folkelige opsving i Latinamerika og massemodstanden mod imperialismen og nyliberalisme sætter hele tiden nye spor. Det er markant, at Hugo Chavez med større stemmetal end nogensinde genvandt præsidentposten i Venezuela. I Nicaragua er sandinistlederen Daniel Ortega vendt tilbage som sejrherre efter en lang dystre periode med amerikanske stråmænd som præsidenter. I sidste uge skete det i Ecuador. Venstrefløjskandidaten Rafael Correa besejrede bananfyrrsten Alvaro Noboa. Og det er allerede gamle nyheder, at indianerlederen Evo Morales blev valgt til at lede Bolivia.

En stadig strøm af opmuntringer udspringer fra dette oprørske kontinent – og de modtages med begejstring af venstrekræfter i imperialismens kernelande, hvor afmagtsfølelsen over for det overvældende kapitalistiske magtopbud, krigsvirkeligheden og de tilsyneladende små udsigter til revolutionære forandringer virker nedslående.

Ikke mindst Hugo Chavez' fornyede mandat slår begejstringen løs. Dagbladet Arbejderen salsa'er af sted:

"Fremgangen kommer efter en valgkamp, hvor Hugo Chávez har fortalt vælgerne med klare ord, at han vil uddybe revolutionen. Det er en socialistisk omformning af samfundet, som bliver næste skridt. Det er det vælgerne har sagt ja til, og det er bemærkelsesværdigt, at oppositionen på trods af skræmmekampagner og massiv støtte fra USA ikke har været i stand til at forvirre vælgerne flertal.

Venezuelas kommunister kæmper sammen med Hugo Chávez og den fattige del af befolkningen, som for hver dag bliver bedre uddannede, bedre organiserede og mere erfarne", skriver avisen.

Ordene vækker mindelser om dengang avisens forgænger Land&Folk i tilsvarende begejstrede vendinger fortalte om 'det socialistiske eksperiment' i Chile, hvor socialisten Salvador Allende valgt som præsident og, støttet af det korrekte og store chilenske kommunistparti ville skride til at realisere en fredelig overgang til socialismen.

Vi siger ikke, at Venezuela i 2006 er det samme som Chile i 1973 op til kuppet. Heller ikke, at den 'brede front' af 'revolutionære politiske partier, folkelige bevægelser og sociale organisationer' er identisk med Allendes Unidad Popular. Og heller ikke, at Hugo Chavez's ideer om 'det 21. århundredes socialisme' er identiske med de ideer, som det chilenske revisionistparti og alle de øvrige revisionistpartier i verden med SUKP i spidsen højlydt udbredte under overskrifter som 'fredelig overgang' og 'antimonopolistisk demokrati'.



Der er klare forskelle. Nederlaget i 1973 med den nu endelig døende Pinochets fascistiske kup er en historisk erfaring, som sidder i marven på latinamerikanske revolutionære. Vigtigere endnu: Der har været forsøgt et amerikansk-sponseret kup mod Hugo Chavez. Det mislykkedes dengang. Der er gode grunde til at tro, at hærens loyalitet i Venezuela ikke ligger hos en fascistisk general eller i USA. Og Hugo Chavez' Venezuela er i en langt bedre økonomisk situation end det sårbare Chile, fordi det har kontrollen med de enorme olieindtægter.

Udgangspunktet for at føre kampen i Venezuela videre fra en national, demokratisk og antiimperialistisk

kamp hen imod en socialistisk revolution er væsentlig bedre end dengang i Chile.

Derfor er der så meget desto større grund til at underkaste de ideer en nærmere undersøgelse, som Hugo Chavez betegnede som 'det 21. århundredes socialisme', da han med brask og bram lancerede dem på det 5. World Social Forum.

I en tale i år sagde han: *"Vi går ind direkte for den Bolivarianske Revolution mod socialisme og for den socialistiske vej, med en ny socialisme, det 21. århundredes socialisme, som er baseret på solidaritet, på broderskab, på kærlighed, på retfærdighed, i frihed og i lighed"*.

Chavez erklærer også, at denne socialisme ikke er defineret på forhånd - men at 'vi må omforme kapitalismen og bevæge os mod socialisme, imod en ny socialisme som må opbygges hver dag'.

Det er ikke stedet her at gennemføre en nærmere analyse af Hugo Chavez' socialismeforestillinger. APK vil gøre det i forbindelse med sin kommende kongres og derefter. Vi er imidlertid uenige på væsentlige punkter.

For marxist-leninister er det indlysende, at det er umuligt at opbygge socialisme uden at afskaffe kapitalismen, uden at knuse den gamle statsmagt og oprette arbejderklassens herredømme, uden at ekspropriere alle afgørende produktionsmidler. At vandre fra kapitalisme til socialisme i kraft af en kvantitativ ophobning af socialistiske elementer er simpelthen et reformistisk idé.

Det virker samtidig, som om Hugo Chavez vil gøre sin '21. århundredes socialisme' til en almen model. Revolutionens og socialismens grundlæggende principper og generelle lovmæssigheder er imidlertid - trods alle forskelle i revolutionens udtryk og former fra land til land - uforanderlige og uomgængelige for alle lande.

Det var Oktoberevolutionens store erkendelse.



Ritt Bjerregård!

Er der nogen hjemme?

Ritt Bjerregård skal presses til at sikre Ungdomshuset – eller presses ud!

Det er nu, Ritt Bjerregård og flertallet 'til venstre' i København skal på banen og sikre, at Ungdomshuset på Jagtvej forbliver et centralt samlingspunkt for den københavnske ungdom.

- *Siden starten af 1980'erne har det været fristed for alternative kulturer i København. Det er et sted med et højt niveau af brugerdemokrati og mange forskellige aktiviteter, som ikke findes andre steder. Det er helt unikt og udsprunget af hårdt arbejde gennem mere 25 år – i virkeligheden mere end 100 år,* siger 3F Ungdom meget ramrende på en støtteplakat, der i øjeblikket dukker op over hele byen.

Der er i øjeblikket nogle ugers stilhed før stormen, efter at en domstol på politiets egen begæring udsatte rydningen af huset til efter jul. Politiet skønnede ikke uden grund, at et angreb på Huset

og dets unge beboere omkring den oprindelige tidsfrist den 14. december ville udløse voldsomme kampe i de københavnske gader – og helt og aldeles spolere både julehygge og julesalg på centrale pladser.

Derfor er politiets felttog på den skingrende gale kristne sekt 'Faderhusets' vegne udsat til det nye år. Det er tid nok til at finde en politisk løsning, hvis ellers det politiske flertal på Københavns rådhus med overborgmesteren i spidsen, som erklærer, at de ønsker en sådan, nu også rent faktisk vil det.

Der blev i første omgang – vist nok på politiets initiativ – aftalt et møde mellem politiet, overborgmester Ritt Bjerregård og Fonden Jagtvej 69 (der tidligere har givet et generøst tilbud til den rabiate kristne sekt om at købe huset, hvilket den afviste), som Ungdomshuset er inviteret med til.

I en pressemeddelelse sagde de unge - *Vi tager til mødet for at slå fast, at Ungdomshuset bliver på Jagtvej 69, og*

at kommunen har et ansvar for, at der findes en politisk løsning nu.

Efter mødet har Fondens advokat tilbudt 'Faderhuset' endnu flere millioner end de knap 10 mio. sekten hidtil har afvist.

Stor og voksende støtte

Støtten til Ungdomshuset er stor og stadig voksende, efterhånden som københavnernes finder ud af, at der er tale om et attentat på en vigtig kulturinstitution gennem mere end 100 år og et reaktionært angreb på byens unge, som manipuleres af rabiate højrekræfter med tilknytning til Dansk Folkeparti og andre ekstremister som den pro-zionistiske provokatør Moses Hansen.

'Faderhuset' er i dele af medierne blevet fremstillet som en uskyldig og from gruppe kristne, men afsløres som både kyniske spekulanter og udbyttere af troende som billig arbejdskraft og som et dansk tilskud til den internationale kristne fundamentalisme af amerikansk aftapning.

Og selvom medierne i årevis har behandlet Ungdomshuset og dets brugere som 'stenkastende autonome', er et flertal af byens borgere godt klar over, at der er tale om aktive og kultur-

LO-Storkøbenhavn vil bevare Ungeren og Christiania

De kreative og folkelige miljøer skal bevares og styrkes

Med regeringens politiske indgreb over for Christiania og Københavns kommunes frasalg af Ungdomshuset på Jagtvej er der risiko for, at vi mister de kreative miljøer, som har medvirket til at synliggøre København som center for vækst og udvikling inden for kreative fag.

Derfor opfordrer LO Storkøbenhavn til, at der skabes politiske løsninger, der medvirker til at fastholde de kreative miljøer.

LO Storkøbenhavn bakker op om christianiternes forsøg på at bevare et kreativt boligmiljø på Christiania.

LO Storkøbenhavn ser gerne, at der

skabes et grundlag for, at ungdommen fortsat kan være i Ungdomshuset på Jagtvej. Derfor bakker vi op bag de unges demonstration den 14. december.

Fagbevægelsen i Storkøbenhavn har et stort hjerte for ungdomshuset. Et hus, som blev til som forsamlingshus for arbejderne på Nørrebro i 1898. Et hus, som bærer på sin del af arbejderbevægelsens historie og den demokratiske udvikling i København. Vi opfordrer alle parter til at finde en fredelig løsning.

Derfor siger vi nej til nedrivning af

huset og opfordrer politikkerne på Københavns Rådhus til at arbejde for en bevarelse af Ungdomshuset på Jagtvej 69.

Vi bakker samtidig op om Københavns kommunes overborgmester Ritt Bjerregaards forslag om 5.000 boliger til 5.000 kr.. Dette forslag er med til at sikre et bredt folkeligt miljø i København, hvor der også er plads til borgere med almindelige indtægter.

*Således vedtaget
den 27. november 2006:*

Eva Arnhild, dirigent



Støtte-CD: Ungdomshuset Blir!

Anne Eltard, Ooh Sticky, Annisette, Natasja og Johan Olsen medvirker på "Ungdomshuset Blir!", en ny støtte-CD for Ungdomshuset, der udkom den 4. december, men som har kunnet høres på nettet allerede fra den 1. december, hvor den blev præsenteret ved en støttekoncert i Den Grå Hal på Christiania.

Johan Olsen, sanger i Magtens Korridorer, siger om grunden til at bakke op om Ungern:

- Vi har for tiden nogle magthavere, der forsøger at normalisere alting. Dette Projekt er symptom på et sygt samfund – Ungern er en oase i dette projekt! Og han tilføjer:

- Jeg tror det ender med, at folk får lov til at blive i huset – alt andet ville være absurd.

Når vi kommer rundt i landet oplever vi, at der er autonome unge som ligner Ungerns brugere alle steder, og selv provinsbyer som f.eks. Fredericia har råd til at have et fristed for unge – hvor faen skulle de ellers gå hen.

Teksten og musikken, som lyder inspireret af slumstormerlyden fra begyndelsen af 70'erne, er skrevet af veteranen og violinspilleren Anne Eltard, der sammen med Familieorkestret var med til at åbne Ungdomshuset for snart 25 år siden – den 31. marts 1982. Også Annisette, Thomas Koppel og Savage Rose spillede ved den lejlighed. Nu synger Annisette for på den ny CD.



Johan Olsen fra Magtens Korridorer

Anne Eltard siger:

- Jeg synes, vi bliver nødt til at gøre noget i denne tid, hvor profit og religiøs fanatisme får forrang for unge mennesker, der har skabt sig et alternativt ungdomsmiljø.

- Ungdomshuset har en lang historie og tradition for plads og rum til den enkelte i fællesskabet. Fællesskabet er den bærende kraft i Ungdomshuset, der gennem tiden har vist, at ægte basisdemokrati kan lykkes. Denne sang er ment som en kampsang til at holde modet oppe nu, hvor det ser mørkest ud.

skabende unge, der har ret til et sted – og i øvrigt er en del af en lang og hævdunden tradition for ungdomshuse i København.

Den voksende støtte giver sig både udtryk i forskellige initiativer såsom udgivelsen af en støtte-cd, udtalelser fra faglige og politiske kræfter som bl.a. LO-Storkøbenhavn og underskrifter og hjemmesider for bevarelse af huset. Den har samtidig manifesteret sig i, at masser af bands, forfattere og andre kunstnere har sluttet sig sammen om Ungdomshuset i et overflødhedshorn af arrangementer: støttekoncerter, forfattermarathon og meget andet.

Så er det nu!

De borgerlige politikere fra Dansk Folkeparti, Venstre og Konservative har alle givet udtryk for, at det ikke kan gå hurtigt nok med at få lukket Ungeren – men de udgør et klart mindretal. Nøglen til at løse situationen ligger hos Ritt Bjerregård, socialdemokraterne og venstrefløjens i borgerrepræsentationen. Indtil videre har Ritt Bjerregård imidlertid afvist at gå ind i en løsning under henvisning til 'rettens afgørelse' (dvs. 'Faderhusets' ejendomsret) og lignende, som er juristeri og ikke politik.

Da Ritt Bjerregård blev valgt som Københavns førstedame, var det i et klokkeklart fravalg af den borgerlige kandidat Søren Pind, som har opgivet ethvert håb om at 'erobre' København. Hvis Ritt Bjerregård og hendes socialdemokratiske fæller ikke kender deres besøgstid og er med til at sikre, at Ungdomshuset bli'r, vil det blive meget dyrt for dem.

Så vil det blive Ritt og partifællerne, der vil blive presset ud.

Budskab fra Græsrodderne

Inviterer til

JULEMARKED

i Den grå hal, stand 8

9. - 20. december, lø-sø 12-14, hverdage 14-20

T-shirts - sweatshirts - børne og voksenstr. - Savage Rose, plakater og cd'er - NY bog af Karsten Mathiasen - bøger, CD'er, DVD'er, postkort, tegninger, fredsflag
SØNDAG den 10. fra kl. 14 signerer Hanne Reintoft sine romaner, senere på ugen kommer Anne Marie Helger, Annisette og Karsten Mathiasen

LØRDAG den 9. december kl. 20 spiller

DAVID ROVICS

på Månefiskeren

www.budskabfragræsrodderne.dk

Sniksnak – nej tak!

Styrk den landsdækkende protestbevægelse

Efter et år med kæmpe landsdækkende demonstrationer og massive lokale strejkekampe og aktioner kommer Fagligt Ansvar på banen med en plan om en landsdækkende bevægelse. Ikke flere store protestdemonstrationer, men en konference for en socialdemokratisk regering – den 17. maj næste år.

De store protester stoppede ikke velfærdsreformen eller de store nedskæringer i kølvandet på kommunalreformen. Utilfredsheden med regeringens politik og de kommunale nedskæringer er dog langtfra forsvundet. Bevægelsen er ved at rejse sig igen i lokale initiativer, der ikke har opgivet at slås mod de konkrete nedskæringer. Samtidig er der et voksende behov for at formulere en række positive krav for den fortsatte kamp, et manifest for et alternativ til den nyliberale syndflod af reformer. Et andet mål er at udløse utilfredsheden i hele arbejderklassen under overenskomstforhandlingerne. Diskussionen handler ikke om et arbejderflertal, men om at udløse den samlede kraft for en ny politik.



De store demonstrationsdage i 2006 på et fælles grundlag, 17. maj og 3. oktober, er først og fremmest drevet frem af ungdommen. De faglige kræfter har været med og har forsøgt at holde trit. 17. maj var en markering bl.a. imod velfærdsreformen – som så få uger efter blev underskrevet af socialdemokraterne. Derfor var LO pludselig slet ikke med på at fortsætte protesterne. Alligevel lykkedes det ungdommen at videreføre bevægelsen, og 'de faglige' gik med under det kompromis, at **efterløn** blev tabu – altså at **kernen** i det socialdemokratiske forræderi ikke blev nævnt!

De private arbejdspladser fik ingen samlet opfordring til støtte op om markeringen. Kun ganske få arbejdspladser og klubber gik på banen den 3. oktober og markerede utilfredsheden med en strejkedag.

I flere byer har LO reelt virket ved at støtte op om de nedskæringer, der blev gennemtrumfet af den socialdemokratiske borgmester. Det gælder f.eks. i Århus og Randers. I Randers holdt LO demonstration med Nyhus, byens kommende borgmester, som hovedtaler, og i Århus var hovedtaleren formanden for LO Hans Halvorsen, der også er formand og indpisker i den socialdemokratiske byrådsgruppe. Der er her tale om byer, der har haft nogle af efterårets store strejkemarkeringer rettet mod både byråd og regering.

Som Kommunistisk Politik kommenterede i nr. 22, afholdtes den 8. november en 'arbejdsflertals-paneldebat' under overskriften "Velfærd til alle". Mødet var organiseret af S, SF og Enhedslisten i samarbejde med 3F Bygge-Jord-Miljø, TIB afd. 27. og 3F Industri og Service.

Anders Olesen, formand for TIB 27, udtalte til Faglig Ansvars hjemmeside:

"Som partierne selv konstaterede på mødet, så er der mere, de er enige om, end der skiller. Så nu handler det i høj grad om, at fagbevægelsen og de mange andre grupper, som har sat sig i bevægelse for bedre velfærd, får samlet sig og får formuleret ønsker og krav til fremtidens samfund."

LO-storbyerne og Fagligt Ansvar har allerede formuleret en sådan politisk platform tilbage i 2004: "Faglige krav til en anden politik". Den gik de ind i valgkampen med tilbage i 2005.

Forslaget om at stifte en egentlig bevægelse er i høj grad en genoplivning af deres eget bidrag – men det er IKKE et forslag til at videreudvikle 'velfærd til alle'-bevægelsen som en stærk massebevægelse, der slår de sidste søm i Fogh-regeringens ligkiste og gennemtvinger en politik rettet imod de nyliberale reformer, uanset hvem som har regeringsmagten.

Det er en beskeden bøvs, som ikke skal udfordre pamperne i LO-toppen for voldsomt, selvom de har fraskrevet sig selv enhver ret til at tale eller handle på vegne af de brede masser – som har vist, at de ønsker og kæmper for en anden politik.



Den 7. december afholdes der hos LO-Storkøbenhavn et møde for initiativtagerne til demonstrationerne den 17. maj, 2. september-konferencen og aktionerne den 3. oktober med henblik på at lægge en strategi, som skal føre til udviklingen af fremtidens velfærdssamfund i en social og solidarisk retning. Her følger et bud fra Fagligt Ansvars koordinationsudvalg:

I takt med, at regeringen er begyndt at pille ved nogle helt centrale dele i velfærdssamfundet, er det blevet klart for stadig flere mennesker, hvilket samfund VK-regeringen reelt ønsker. Anders Foghs målsætning er stadig det ny-liberale, privatiserede og 'mig-selv-først'-samfund, også selv om statsministeren prøver at sælge varen som en modernisering af den gamle velfærdsstat og ikke som det, der reelt er tale om: en gradvis udsultning af den.

Stadig bredere dele af befolkningen har forstået signalet og vender sig imod det. Masseprotesterne landet over den 17. maj og aktionerne omkring og op til den 3. oktober har været klare signaler om, at befolkningen trækker en grænse for udsalget af fællesskab og solidaritet. De omfattende aktioner blandt forældre og pædagoger, blandt uddannelsessøgende og studerende har ligeledes medvirket til at udstikke rammerne for, hvordan et alternativ kan samle en folkelig bevægelse for en anden politik op og fastholde en ny regering på den.

I dette papir opstilles der et perspektiv for, hvordan befolkningen i en bred bevægelse skal inddrages i formuleringen af et alternativ til forsvar for velfærdssamfundet:

Oplæg fra Fagligt Ansvar: **Velfærdsbevægelsen** eller hvordan folket tager den politiske dagsorden tilbage!

Bevægelsens kerne

Kernen i *Velfærdsbevægelsen* er alle de organisationer, der har tilsluttet sig aktionerne den 17. maj, konferencen den 2. september og aktiviteterne i forbindelse med Folketingets åbning den 3. oktober: Fagligt Ansvar, LO Storbyerne, Danske Gymnasieelevers Sammenslutning, Landsorganisationen af Elever, Erhvervsskolernes Elevorganisation, Pædagogstuderendes Landsammenslutning, Genstart Danmark mv.

For at udvide kredsen er det vigtigt at inddrage lejerbevægelsen, boligbevægelsen, de sociale bevægelser, forbrugerorganisationer, økologer, miljøorganisationer, forældre- og brugerbevægelser og indvandreorganisationer i det netværk af aktive, som er helt afgørende medspillere i formuleringen af et nyt grundlag for velfærdssamfundet.

Landskoordinering

Der skal nedsættes et åbent udvalg, hvor de organisationer og foreninger, som er tilsluttet *Velfærdsbevægelsen*, kan deltage. Udvalget mødes efter behov. Til forberedelse og opfølgning af beslutninger og initiativer skal der oprettes et sekretariat, der også skal stå for at drive en hjemmeside, styre økonomi og andet.

Økonomi

Det økonomiske grundlag for arbejdet i sekretariatet skal sikres gennem bidrag og bevillinger, samt ved at relevante organisationer stiller arbejdskraft til rådighed for bevægelsen.

Stiftende møde

Der lægges op til, at mødet den 7. december hos LO Storkøbenhavn tager initiativ til at arrangere det stiftende møde for *Velfærdsbevægelsen*. Mødet indkaldes til den 20. januar 2007 med følgende punkter på dagsordenen:

1. Uddybning af Visionspapiret fra 2. september-konferencen
2. Kommende aktiviteter
3. Bevægelsens struktur: a. koordinationsudvalg, b. sekretariat, c. lokale netværk og udvalg

Hertil skal, ud over de ovennævnte

organisationer, de store fagforbund, alle de eksisterende landsdækkende koordineringer, Danmarks Sociale Forum og ATTAC også søges inddraget.

Den anden '17. maj'

En vigtig dato i kampen for et alternativ til VK-regeringen er den 17. maj, og på grund af symbolværdien i netop denne dato lægges der op til, at Velfærdsbevægelsen gør den dag til et centralt mobiliseringspunkt for sine aktiviteter. Her skal en landsdækkende konference afholdes og være milepæl på en bred, folkelig debat om alternativer til Fogh-samfundet.

Omdrejningspunktet i organiseringen af debatten skal være et forslag til visionspapir, som i kort, præcis og

pædagogisk form opstiller de nøglepunkter, som en kommende ny regering skal forholde sig til. Et sådant udspil sættes i søen til folkelig debat på det stiftende møde i januar. Bærende i at få debatten bredt ud skal være regionale og lokale netværk, som via diskussioner lokalt, på arbejdspladser og på hjemmesiden kan udgøre grundlaget for den senere vedtagelse på konferencen den anden '17. maj'.

Tænk tank

Til at producere analyser og modspil til den borgerlige tænketank CEPOS skal der arbejdes på et modspil, som kan trække på de analyser og ressourcer, der har været samlet i Den Alternative Velfærdskommission.

BUPL vil gå forrest

Pædagogernes fagforening BUPL vil i de kommende år gå forrest i kampen for genopretning og videreudvikling af velfærden, lød det fra deres kongres i sidste uge. Kongressen var præget af efterårets store kampe om de kommunale budgetter og kommunalreformen. BUPL står fast på at fortsætte kampen. I udtalelsen heddede det videre:

”BUPL ser velfærdssamfundet som den vigtigste faktor i bekæmpelsen af social ulighed. ...

Velfærd skal tage udgangspunkt i mennesket og fællesskabet, og skal ikke styres af forretningsmæssig tænkning som “smiley-ordninger”, kvalitetsmåling og resultatløns.”

Den af Venstre så hårdt angrebne formand Henning Petersen blev genvalgt. I beretningen sagde han bl.a.:

”Finansministeren kendte ikke opskriften på velfærd. Men det gjorde vi. Der var dømt kamp til stregen. Derfor afleverede BUPL sammen med FOA 153.000 underskrifter til beskæftigelsesministeren. Underskrifterne sagde: Hold fast i efterlønnen, skab bedre seniorordninger og brug dog politiske gulerødder frem for pisk, hvis

I vil noget med os. Derfor støttede BUPL 17.maj-parolerne, som skabte den største danske folkelige protest siden 1985 mod nedskæringer i velfærden. Og derfor søsatte BUPL sammen med FOA og FOLA kampagnen Husk hvad du lovede.

2006 har budt på et fornyet sammenhold i fagbevægelsen om at bevare og udbygge et solidarisk velfærdsamfund. Vi står sammen for at realisere fælles mål. Og pædagoger og BUPL står sammen med vore nærmeste samarbejdspartnere, forældrene. For det går stadig den forkerte vej. Selv om protesterne og kampagnen har bevæget mange byråd til at reducere besparelserne, så taler virkeligheden stadig sit tydelige sprog...

Vi er blevet kaldt løgnere. Vi er beskyldt for at være i en ulækker alliance med borgmestrene. Vi har efter sigende fordrejet og misinformeret, og vi er en politisk kamporganisation fuld af socialistiske ballademagere.

Men beskyldninger og smædekampagnen fra regeringen har haft ét formål alene. At flytte fokus fra det, det handlede om: Virkeligheden ude i daginstitutionerne.”

USA's irakiske dilemma – og Danmarks

Af Henning Paaske Jensen

Den seneste uge har med lækning-
en af to amerikanske hemmelig-
stemplede memoer – henholdsvis den
amerikanske sikkerhedsrådgiver Hadle-
ys og den afgående forsvarsminister
Rumsfelds memoer – dokumenteret et
USA, som desperat sætter alt i spil i et
forsøg på at finde en udvej.

Det ene memo afdækker den irakiske ”premierminister” Maliki, som sættes under lup og vurderes, om han er i stand til at følge de amerikanske retningslinjer for at kunne bruges fremover. Her hedder det bl.a.:

”... Få regeringen til at begynde at udøve et intensivt pres på Saudi-Arabien for at spille en lederrolle i Irak...”

Det andet memo afdækker en Rumsfeld, der i sit memo umiddelbart før sin fyring som forsvarsminister foreslår en række tiltag for USA, herunder at ”være med til at sikre en aggressiv føderal plan, der går frem mod tre separate stater – sunnier, shiitter og kurdere”.

Disse memoer afslører klart, hvordan USA i sin velkendte del og herskpolitik undersøger alle muligheder for at finde en vej ud og **samtidig** hindre modstandsbevægelsen i at tage over.

USA er sat under pres. Hvordan sikres indflydelse og kontrol over den irakiske olie, når krigen nu engang er tabt? Det er det spørgsmål, den amerikanske regering og de amerikanske tænketanke som Bakers *Iraq Study Group* beskæftiger sig med og kan have forskellige bud på, uanset om det er republikanere eller demokrater.

Der er ingen tvivl om, at de ser billederne fra Vietnam-krigen for sig. Det amerikanske mareridt med en slagen, demoraliseret amerikansk hær trænger sig advarende på. Et mareridt, der afbilder dem og deres medløberes flugt, klamrende sig til helikoptere fra ambassadetaget i Saigon. Et sigende billede på den amerikanske supermagt med en besættelsehær i opløsning efterladende al amerikansk indflydelse i landet. Det må ikke ske igen i Irak, koste hvad det vil.



Krigen tabt – hvad så?

At situationen er alvorlig for besættelsesmagten, kommer også til udtryk ved, at Bush, Cheney og Condoleeza Rice alle har været sendt af sted til Mellemøsten hos deres venner på hver deres hastemission. Et andet udtryk er også, at ”premierminister” Maliki får lov til at rejse til Iran for at søge støtte mod modstandsbevægelsen. Det er et Iran, som USA hidtil har udråbt som tilhørende ”ondskabens akse”. Men også et Iran, som aldrig alvorligt har været modstander af den amerikanske besættelse, og som slet ikke står i modsætning til et opsplittet Irak med en fundamentalistisk shiitisk stat i Sydirak

Den irakiske virkelighed er, at besættelsesmagten er ansvarlig for, at over en halv million irakere er blevet dræbt i en ulovlig krig, som Danmark deltager i. En hærgen, der har betydet, at en stadig mere effektiv folkelig modstandsbevægelsen anført af Baath-partiet udvikler sig hastigt og påfører besættelsesstyrkerne og deres marionetter stadig større tab.

Reelt har USA mistet kontrollen uden for den grønne zone og deres baser, og besættelsehærens nødvendige bevægelser udenfor er stadig hyppigere mål bl.a. pga. de meget effektive vejsidebomber. Derfor går USA's militære operationer også i højere grad ud på at foretage massive flyangreb fra luften efter israelsk forbillede, hvorved endnu flere civile bliver dræbt.

Selvom det er en krigshemmelighed, så er der tale om en demoraliseret besættelsehær, der fik at vide, at opgaven bestod i at vinde irakernes tillid, deres ”hjerter og sind”, men aldrig har gjort det. Den er tvunget til at indse, at den er

dybt forhadet i den altovervejende del af den irakiske befolkning, der også massivt slutter op om den legitime væbnede modstandskamp mod besættelsen.

Men det er også lige præcis i en sådan situation, at del og hersk-kynismen og den etniske vold sættes i værk, kommer i fuld flor og får lov til at eskalere. Forberedt af den ulovlige ”forfatning”, udarbejdet efter amerikanske retningslinjer.

Det er en ”forfatning”, der med sine indbyggede etniske opdelinger lagde grunden til spændinger og sammenstød, organiseret med dødspatroljer og militser imod civilbefolkningen. Helt efter de neokonservatives og zionisternes gamle koncept ”*A Clean Break*” for at kunne kontrollere Irak og andre lande i Mellemøsten.

USA forsøger også at splitte modstandsbevægelsen eller støtten til den. Det sker ved at forsøge at åbne op for tidligere Baath-medlemmer, der hidtil alle har været kriminaliseret, og også ved at udtale ”støtte” til visse sunni-grupper for at få dem til at samarbejde med kollaboratørstyret i Irak i en vis udstrækning. Det er især her, USA mener, at det sunniprægede Saudi-Arabien kan spille en vigtig rolle.

Mens den organiserede etniske vold tager til, med dødspatroljer og militser, forsøges der skabt et medie billede, som skal skjule USA's militære tab og uholdbare situation og give det indtryk, at modstanden mod besættelsen slet ikke længere eksisterer, men er erstattet af etnisk vold – af borgerkrig. Et udtryk for amerikansk ønsketænkning, for den udvikling, man foretrækker.

'God for Israel' – God for Danmark?

Den israelske premierminister, zionisten Olmert, afslørede sin kynisme, da han for nylig udtalte, at Irak-krigen (med over en halv million dræbte civile irakere) har været ”god for Israel”.

Herhjemme har den danske regering haft behov for at vise ”beslutsomhed” i den nye situation ved at sende den danske udenrigsminister på lynvisit til Irak for at komme hjem med Malikis senes-

te amerikanske instrukser.

Den socialdemokratiske opposition er efter tre års krigsstøtte i Irak gået på vingerne. Ikke for at erkende det fejlagtige i dansk deltagelse i andres erobningskrige og besættelse, men for at overføre danske tropper til Afghanistan, hvor besættelsesstyrkerne også er mere end trængte. Adskillige danske soldater, der er indsat i de områder, hvor krigen raser hårdest, er blevet såret – og det er blot et spørgsmål om tid, før danske soldater også herfra kommer hjem i kiste.

Påskuddene for angrebene på både Irak og Afghanistan var, at det skete for vores skyld og befolkningens skyld. Virkeligheden er i begge tilfælde en helt anden.

Begge lande indgår i den amerikanske plan for kontrol over hele Mellemøsten og dets ressourcer.

Det koster disse landes befolkninger dyrt at have en placering oven på olie eller ved siden af gasforekomster.

At overføre tropper til Afghanistan vil være forsat støtte til imperialistisk

røverkrig, som heller ikke denne gang vil lykkes.

Udviklingen af modstanden i Afghanistan er i gang. Selvom nogle hævder, at man bliver nødt til at blive der i flere årtier, så er der intet, der tyder på, at afghanerne vil vente så længe – tværtimod.

Vi må gøres vores til at bringe også denne besættelse til ophør.

De danske besættelsesstyrker i Irak og Afghanistan skal ikke overføres til andre steder, men hjem nu!

Irak: Deres næste massakre

Af BRussells Tribunal

Regeringen i "Den Grønne Zone" og dens militser angriber civile tværs over hele Irak for at knække modstanden.

Amerikanerne og samtlige besættelsesstyrker er juridisk og moralsk ansvarlige for at beskytte alle irakiske borgere.

Intet mål af grusomhed kan bryde Iraks geopolitiske enhed og suveræniteten.

Menneskesamfundet må vågne op. Det irakiske folks lidelser er tragiske og kriminelle. Hele byer er under belejring: Fallujah, Sammara, Kirkuk, Haditha, Hit, Ramadi, Latifiyah, Tarmiyah, Baaquba, Moqdadiyah, Buhruz, Madaen, Abualkhasib, Al-Zubeir, Fahamma, Tel Afar, Husaiba ...

Hele forstæder til Bagdad er angrebet af den sekteriske regerings militser og politi: Adhamiyah, Al-Jihad, Ghazaliyah, Al-Amirayah, Al-Huriayah, Al-Suleikh, Al-Saidiyah, Haifa Gaden, Al-Baladiyat, Al-Durah, Palæstinagaden ...

Angrebene formål er at stoppe den voksende modstand mod besættelsen. I dag er modstanden overalt. Mod nord, i midten og i syd. Den omfatter alle de irakiske befolkningsgrupper: arabere, shiaer, sunnier, turkmener, sekulære, kurdere, assyrere og andre kristne og sabitter og yaziider ...

Besættelsen har ingen fremtid i Irak. Men selvom de er besejrede, nægter besættterne at acceptere deres nederlag, indtil de har prøvet alt. Det virker, som om den amerikanske regering mener, at borgerkrig vil kunne redde dens rygte og dens planer.

De amerikanske strateger forsøger

at glemme, at drab på civile er en politisk og moralsk forbrydelse og forbudt ifølge international lov, uanset udøveren og uanset formålet. At "stemple" de civile dødsopfre som borgerkrig fjerner ikke ansvaret fra de lokale, regionale eller internationale styrker, som er ansvarlige for at stoppe drabene.

De folkemord, de kollektive straffe og forbrydelserne mod menneskeheden, som er begået i den seneste tid i Bagdad af sekteriske militser, som deltager i regeringen, og med deltagelse af regeringens politi og med besættelsesmagtens medviden og medvirken, må stoppes.

I stedet for at acceptere den åbenlyse kendsgerning, at kun den nationale folkelige modstand – væbnet, politisk og civil – har magt og legitimitet til at bringe stabilitet, demokrati og fred til Irak, forsøger amerikanerne at flygte fra denne virkelighed ved at flytte fokus fra den tragiske situation og over på deres diplomatiske skridt i forhold til Syrien og Iran.

Men USA kan ikke flygte fra sit ansvar for ødelæggelsen af Irak som nation og stat. Det er USA, der efter invasionen forsøgte at opbygge en kunstig irakisk stat, baseret ikke på almindeligt borgerskab for alle – det vigtigste kendetegn for alle moderne stater, indbefattet Irak siden 1925 – men en stat baseret på etniske og sekteriske principper.

Amerikanerne glemmer, at Irak ikke kan blive splittet op, at dets arabisk-muslimske identitet er en kulturel og geopolitisk realitet, og at en moderne

stat udelukkende kan bygges på princippet om generelt statsborgerskab fri for al diskrimination. Deres snak om "borgerkrig" er hyklerisk. De gør alt for at antænde den.

Det samlede internationale samfund og især Iraks naboer har en moralsk, politisk og økonomisk interesse i at overdrage Irak til irakerne, i at forsvare dets enhed og integritet og hjælpe irakerne til at slippe af med besættelsen og realisere deres suveræniteten over deres territorium, dets ressourcer og skæbne.

Omgående handling!

Vi anmoder alle institutioner verden over, såvel regerings- som ikke-regerings-institutioner, til at modsætte sig den voksende terror rettet mod det irakiske folk.

Fagforeninger, uddannelsesinstitutioner, parlamenter, borgerretsgrupper og almindelige mennesker må hæve deres røst for at stoppe den fortsatte tragedie, som besættelsesmagterne og dets lokale klienter udsætter irakernes liv for for egne politiske mål.

Kun en afslutning på besættelsen kan stoppe disse grusomheder.

Slut den NU!

Abdul Ilah Albayaty

(BRussells Tribunal Advisory Committee)

Hana Albayaty

(BRussells Tribunal Executive Committee)

Ian Douglas

(BRussells Tribunal Advisory Committee)

Dirk Adriaensens

(BRussells Tribunal Executive Committee)

28. november 2006



OK07:

LO fortier behovet for arbejdstidsnedsættelse

Arbejdstiden er vokset i de sidste 10 år. Alligevel vil LO ikke rejse krav om nedsat arbejdstid i forbindelse med OK07. I stedet retter man alene fokus på løn.



Ifølge en ny undersøgelse for LO's Ugebreve A4 har danskerne stort set kun én ting i hovedet i forbindelse med de kommende overenskomster: højere løn. Ugebrevet skriver:

"Drop de bløde pakker. Vi vil have klejner, moneter, skejser, mammon, grunker, gysser, stakater. Lønmodtagernes melding inden de kommende overenskomstforhandlinger i den private sektor kan ikke misforstås: Højere løn står øverst på dagsordenen. Det viser en spritny undersøgelse af lønmodtagernes prioriteringer, som Analyse Danmark har foretaget for Ugebrevet A4."

Ugebrevet redegør imidlertid ikke i detaljer for undersøgelsen – f.eks. hvilke spørgsmål der er stillet til 958 medlemmer af LO-forbund ansat i den private sektor. Eller om der overhovedet er stillet spørgsmål vedrørende arbejdstidsforkortelse.

Der er grund til at være skeptisk. LO har i årevis afvist at rejse krav om generelle arbejdstidsforkortelser og har i stedet bidraget til en reel forlængelse af arbejdstiden – helt i overensstemmelse ikke bare med arbejdsgivernes ønsker, men også med det nyliberale EU og dets 'fleksible arbejdsmarked' med 'fleksibel arbejdstid'.

Arbejdstiden steget fra 1995 til 2005

Behovet for nedsættelse af arbejdstiden er skrigende, for danskerne knokler mere og mere. På trods af den almindelige antagelse er arbejdstiden nemlig ikke vokset, men steget konstant også gennem de sidste 10 år. Ifølge nye tal fra Danmarks Statistik arbejder danskerne i gennemsnit mere end for 10 år siden – på trods af længere ferie og at arbejdsugen er sat ned fra 39 til 37 timer.

Antallet af faktiske arbejdstimer er nemlig steget med 11 procent fra 1995 til 2005, mens beskæftigelsen kun er steget med 8 procent. Det betyder simpelthen, at hver eneste ansat i gennemsnit arbejder en time mere om ugen end i 1995!

Overarbejde er med andre ord mere regelen end undtagelsen – og 'flekstiden' betyder, at de ansatte knokler mere, samtidig med at skellet mellem

Familierapport udskydes til efter OK07

Rapporten kan virke uheldigt op til OK07, mener både DA og LO. Den kan nemlig komme til at sætte et uønsket fokus på den stadig voksende arbejdstid.

Pres fra arbejdsgiverne og accept fra LO-toppen har udsat offentliggørelsen af en længe varslet rapport om, hvordan der kan opnås en bedre balance mellem arbejdsliv og familieliv. Den udarbejdes af den regeringsnedsatte Familie- og Arbejdsmarkedskommission og

skulle efter planen have været offentliggjort i begyndelsen af januar.

Nu har regeringen imidlertid givet kommissionen lov til at udskyde den, til efter overenskomstforhandlingerne er slut, oplyser DR-Nyheder.

Det sker en uge efter, at Dansk Arbejdsgiverforening og LO bad familie- og forbrugerminister Lars Barfoed (K) om at udsætte offentliggørelsen, fordi de to organisationer er nervøse for, at den kan få 'en uheldig indflydelse på overenskomstforhandlingerne', der begynder lige efter årsskiftet.

Det betyder selvfølgelig, at DA og regeringen ikke ønsker, at f.eks. nye fakta om den stadig mere pressede situation for familierne skal indgå i OK-forhandlingerne. LO på sin side har gjort alt for at nedtone kravet om nedsat arbejdstid, herunder kravet om 35 timers uge, som er fremsat på mange arbejdspladser og lokale fagforeninger. Ifølge LO er det eneste reelle ønske hos de arbejdende til OK07 højere løn.

Det er imidlertid utroligt, at LO går

ind for at stoppe offentliggørelsen af resultaterne af en regeringsundersøgelse, der kan underbygge medlemmernes krav – og det siger noget om LO-toppens sammenvoksning med arbejdsgiverne og staten.

Internt i LO er der imidlertid heller ikke enighed om udskydelsen af rapporten.

Næstformand i fagforbundet 3F, Jane Korczak, fremhæver, at arbejdsmarkedets parter løbende behandler spørgsmål, der vedrører familie og arbejdsliv.

- Det kan i mine øjne ikke hjælpe hele tiden at udskyde tingene, siger Jane Korczak.

Kommissionens mandat er at komme med anbefalinger til, 'hvordan samfundet kan indrettes mere fleksibelt, og hvordan den enkelte familie rustes til selv at tage ansvar for, at der skabes en balance mellem arbejdsliv og livet uden for arbejdet'.

OK07 forventes afsluttet i løbet af april – og først derefter vil rapporten blive udsendt.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

'arbejde' og 'fritid' ofte udviskes.

- *Ud over at arbejdstiden er steget, har den måde, vi arbejder på, også ændret sig.*

Arbejdet er blevet grænseløst, siger formanden for Familie- og Arbejdslivkommissionen, professor i familieret Linda Nielsen, til Jyllands-Posten. Regeringen, DA og LO har netop udsat offentliggørelsen af kommissionens resultater til efter OK07.

Arbejde uden for den almindelige arbejdstid, om aftenen, i weekender og i ferier er blevet mere udbredt, og det truer balancen mellem arbejde og familie. Alle undersøgelser viser, at den stadig længere arbejdstid og det opskruede arbejdstempo truer og stresser, ikke mindst børnefamilierne.

Arbejdskøberne vil have længere arbejdstid

Mens LO går stille med dørene omkring arbejdstiden og fortsat afviser at rejse kravet om 35 timers arbejdsuge og gå i retning af 30 timers-ugen, går arbejdskøberne den modsatte vej. I praksis er arbejdstiden sat i vejret. Nu skal den sættes yderligere op både formelt og reelt.

Formanden for Dansk Industri Henning Dyremose har foreslået at hæve den ugentlige arbejdstid til 39 timer, angiveligt for at afhjælpe problemerne med at skaffe arbejdskraft.

- *Reelt er arbejdstiden vel over 39 timer i gennemsnit, så jeg tror alene, det handler om at slippe for at betale overarbejdstillæg i de to ekstra timer*, siger Børge Frederiksen, der er formand for 3F's industrigruppe. 3F vil tage det voksende overarbejde op og kræve en mere planlagt arbejdstid ved OK07, men forlanger ligesom LO ikke en generel nedsættelse af arbejdstiden.

Fakta til OK2007

Overskuddet i de 500 største danske virksomheder er på bare 10 år. tredoblet til 114 mia. efter skat Afkastet til aktionærene er steget år for år.

Direktørernes lønninger er steget 16 procent bare sidste år. Gennemsnitslønnen for en dansk direktør er nu på 3,7 millioner kr. om året plus optioner og honorarer.

Vindende væsener

Vibeke og Aksel har knoklet hele livet og forsøger i dag at "nyde deres otium", som man siger. Nydelsen er lidt hæmmet af, at deres førlighed er svækket. Vibeke har fungeret i et langt sejt træk inden for rengørings- og kantinebranchen. Aksel har udstået et langt livs tjeneste i renovationen under R98's vinger.

Deres ægteskab er holdt ved lige, trods det ikke altid har været lige nemt. Det skal i den forbindelse slås fast, at Aksel ikke drikker! Ja, det vil sige: Selvfølgelig drikker han, men det er jo hovedsageligt vand, hvilket får mange muntre sjæle til at fremkomme med diverse ytringer:

- *Så ruster du jo indvendig. Vand! Det har fiskene bollet i.*

Aksel er ligeglad – og med rette lidt stolt. Det er yderst sjældent, han rører alkohol. Et af de målbare resultater er, at han i sin 35 år lange tjeneste som skraldemand kun har haft én sygedag, hvilket i øvrigt skyldtes, at han var faldet i "vandet".

Det står faktisk lidt hen i det uvisse, hvilke ægteskabelige gnidninger Vibeke og Aksel har haft, men deres forhold i dag udtrykker, at Vibeke bærer lidt nag til Aksels fortidige synder. Det kan for eksempel komme til udtryk, når Aksel i en imødekomende tone konstaterer:

- *Ja, det er jo godt, at man ved, hvad man har. Man ved aldrig, hvad man får.*

Kommentaren afdækker nogle sår på sjælen hos Vibeke, som ikke hører den forsonlige tone:

- *Det skulle du jo have gjort dig klart for mange år siden.*

Ikke desto mindre bor de sammen i dag i en dejlig lejlighed. De har trods begrænsninger i deres førlighed glæde af udenlandsrejser – og frem for alt deres børn og børnebørn. Der-til kommer, at de begge er meget sociale væsener, der med et venligt og yderst udadvendt sind tiltrækker alle i deres nærhed. Vibeke har sin egen dejlige, milde og klukkende latter, der er så let at vække til live. Hendes smilende væsen vinder enhver i hendes

selskab. Hendes natur har den sidegevinst, at alle "vokser" i takt med hendes klukken.

Aksel har faktisk det samme vindende væsen, men blot med den forskel, at han snakker alle efter munden. Det gør i en sådan grad, at alle kan høre, det ikke er lige troværdigt. Det kan da heller ikke undgås, at han havner i en "sandwich". Det er da utroligt vanskeligt at gøre to personer tilfredse, når de indbyrdes er rasende uenige. Aksel har naturligvis for mange år tilbage tilegnet sig det helt basale kneb i disse situationer: Han fortrækker diskret og lader kamphaner være kamphaner.

Aksels væsen fornægter sig heller ikke, når det gælder en ordentlig portion selvironi. Han kan tåle at blive

hængt ud. Eksempelvis har han oplevet, at han er blevet trukket ind i en helt almindelig vits, der normalt fortælles uden navne på:

Aksel og Benny sad i skraldevognens førerhus ved fyraften fredag eftermiddag, hvor-

for Benny lægger ud med weekendens aktiviteter:

- *Når jeg kommer hjem, så kaster jeg mig på sofaen på ryggen og knapper op for dummeren og en kold.*

- *Når jeg kommer hjem, så vil jeg flå mine kones trusser af*, siger Aksel så.

- *Nå, er du i humør til det?* spørger Benny.

- *Ja, de strammer af H.T.*

Aksel hygger sig over joken, og Vibeke klukker.

Forleden fyldte Aksel så 75!

Det blev fejret med familie på en kro i provinsen. Der var indlagt overnatning i invitationen, så alle kunne tage afslappet på programmet: Man skulle alligevel først hjem næste dag. Børnebørnene morede sig i den indendørs swimmingpool.

Vibeke og Aksel snublede i dagene derefter over hinanden i bar iver over at fortælle om fødselsdagen. Hverdagens lidt sure opstød dem imellem blev her gjort til skamme over en brændende glød, byggende på et fællesskab med samme glæder over børn og børnebørn – til deling. *Reno*



Den højeste pris...

Nye digte af B.C. Andersen



Bush i Amman

Den højeste pris... kold, og alligevel

Der er iskrystaller på ruden
frost i mit indre
flagene vajer på halv
klager i vinden
for børn løb legende omkring
en bedstefar drak te
en mor bagte pandekager
med fyld
to naboer gik på cafe

Der er iskrystaller på ruden
frost i mit indre
flagene vajer på halv
klager i vinden
for der var "frømand", "jægere"
på observationspost i bjergene
og bomberne faldt
hospitalet, skolen
cafeen
sprængt til atomer

Der er iskrystaller på ruden
frost i mit indre
flagene vajer på halv
klager i vinden
Jeg græder over landsbyen
moderen, der bagte fyldte pandekager
bedstefaren, der så børnebørnene lege
de to naboer, der spillede skak på cafeen
ikke over observationsposten
der røg med i købet
da "frømand", "jægere"
udpegede landsbyen, som militært mål.

Fange, bag nedrullede gardiner

Jeg sidder i sofaen
kan ikke få øjnene fra mine hænder
tv skærmen
askebægeret flyder over af drømme
bordet, af kaffekopper
med rande
tilbudsreklamer, til at sprede mørket
pigtråden om boligblokken
hvor jeg er på tålt ophold
med tomme hænder, lukkede læber
stakke, af støvede aviser
med farvestrålende, salgbare katastrofer
som sikrer, det glider i olie
for dansk industri, pensionskasserne
vores havekoloni
der har sat penge i Terma aktier
små uundværlige komponenter
vigtige, for Pengagens Endløsning
og Det Hvide Hus' drøm
om verdens herredømme, og tusindårsrige.



Vietnamisering



Arbejderdigteren B.C. Andersen (f. 1954) i protest mod krigsforbryder Fogh.

Skarpe lyriske sansninger og en
skærpet klassefølsomhed er
karakteristisk for B.C. Andersens
digtning.

Terroristerne

Gennem
drivende skyer
styrtdykker sorte oliekoncessioner
sprænger højteknologisk
og med humanistiske bomber
bjerglandsbyer i luften
trækker i turban, fodlang kjortel
er Al Qaeda, MI6, CIA
på vej til en markedsplads, i Irak.

Flimmer

Fjernsynet flimrer
i entreen, i stakken
ligger avisen fra i dag, i går
ungerne skal holde kæft, tygge
maden ordentlig
Vi spiser morgen mad, vagtsomme
der er syltetøj, ost, mælk
cornflakes
pigtrådshegn om kaffen
Vi gør det godt, tager i storcentret
fredag
nyder friheden, vælger mellem deres varer
trækker, alt
hvad banken, konto kortene orker
bilen kan rumme
Vi har ingen drømme
om andet end charterrejser
personlig velfærd
vi kan trække fra i skat
Så hvorfor er vi angste
for blod, der
flyder i protest, i gader langt herfra.

Flødeskum

Den lange aften
trænger gennem gardinerne
lyser ud på gaden
bøf, medister, frikadeller
er ædt, et vindue står åben
kaffemaskinerne snorker
der er ro i sofaerne
nu står den på ostemad
blødt brød med glasur
en hel stang
og tålmodighed
endeløs evindelig tålmodighed

Irakisk dans
på US militærkøretøjer



foran tv
inden lagen tid, søvnløs
prikkende angst
skygger på væggen
blå blink udenfor
lytten efter skridt på trappen
F-16 maskiner, der
kaster bomber, et sted i Afghanistan.

Alene, aften

Det er aften
der er kun stilhed
og en træt ømhed
længe lytter jeg, efter åndedrag
pulsslagenes banken i tindingen
mit blik, tanker er slørede
af et syntetisk tusmørke
der vokser indeni
fjerner smerten, fylder tomrummet
med dyb ingenting
efterlader mig alene
med natbordet, avisen
et glas vand, og tusind brændende byer.



Irakisering

Massedemonstrationer imod den US-støttede libanesiske regering

Af Michel Chossudovsky

De vestlige medier, der ofte nedtoner omfanget af massemøder og anti-krigsdemonstrationer, bekræfter, at "hundredtusindvis" af mennesker fra alle dele af det libanesiske samfund samledes i Beirut til demonstrationer mod regeringen og kræver, at den amerikansk-israelsk støttede regering under premierminister Fouad Siniora går af.

Beirut-regeringen modtager ordre direkte fra den amerikanske ambassade. Siniora-regeringen har tilladt udstationeringen af NATO-styrker på libanesiske territorium under påskud af, at det er en FN-sponseret fredsbevarende operation. NATO-krigsskibe under tysk kommando er stationeret uden for landets østlige kystlinje ved Middelhavet. NATO har en militær samarbejds-overenskomst med Israel.

På transparenter kunne man læse "*Ned med Feltmans regering*" med reference til den amerikanske ambassadør Jeffrey Feltman:

"Vi ønsker en national enhedsregering"

"Vi ønsker en ren regering"

(Citeret i The Hindu, 1. dec. 2006)

Politikilder skønnede mængden til 800.000 mennesker, næsten halvdelen af befolkningen i Beiruts hovedstadsområde. Organisatorerne sagde, at den var meget større (Associated Press).

Betydningen af massemødet er blevet affærdiget og bedømt som ligegyldigt. Ifølge BBC var den organiseret af Hizbollah og dets såkaldte "pro-syriske allierede".

Men mødet havde lidet at gøre med Syrien. Det krævede, at den illegale regering, der støtter USA og Israels interesser, træder tilbage.

Blandt de angiveligt "pro-syriske" talsmænd for disse massedemonstrationer var Michel Aoun, en standhaftig modstander af Damaskus, der ledte oprøret imod syrisk militær tilstedeværelse i de sene 1980'ere og tidlige 1990'ere.

Alle sektorer af det libanesiske samfund kræver regeringens tilbage-



trækning. Et flertal af det kristne maronitiske samfund står fast bag protestbevægelsen.

"Jeg opfordrer premierministeren og hans ministre til at træde tilbage," sagde Michel Aoun.

"Jeg ville ønske, at premierministeren og hans ministre var blandt os i dag og ikke gemmer sig bag pigtråd og pansrede vogne. Den, der har sit folk bag sig, har ikke brug for pigtråd."

Emile Lahoud, landets præsident, har også bekræftet, at Siniora-regeringen har krænket landets forfatning:

"Denne regering er ikke længere legal, fordi den ikke er repræsentativ for alle landets religioner," sagde han, efter at fem kabinetsministre var trådt tilbage – fra Hizbollah og Amal såvel som en kristen, der er loyal over for præsident Lahoud.

Hizbollahs vicegeneralsekretær, Sheik Naim Kassim, gjorde det klart, at kampen er imod 'amerikansk formynderi', og sagde, at protestaktionen vil fortsætte, indtil regeringen falder.

"Vi vil ikke lade jer sælge Libanon, vi vil beskytte forfatningen og Libanons befolkning," sagde Kassim på tv henvendt til Siniora (Daily Star, 1. december 2006).

Kristne, shiiter og sunnier har forøget deres bestræbelser.

I mellemtiden advarede præsident George W. Bush om, at "*Iran og Syrien forsøger at destabilisere Libanon*".

Den amerikanske ambassadør i FN John Bolton beskrev anti-regeringsdemonstrationerne som "*et led i et iransk-syrisk inspireret statskup*".

Washingtons mål er at omdanne Libanon til et amerikansk protektorat. Den libanesiske befolkning kræver tilbageførelsen af en regering, der handler på vegne af den amerikanske og israelske indblanding i deres land. De kræver dannelsen af en national enhedsregering, der vil forsvare det libanesiske hjemland imod amerikansk-israelsk aggression.

Michel Chossudovsky er canadisk professor i økonomi. Oversættelse: Hans Pendrup for Stop Terrorkrigen



Holland: Nej til nyliberalisme

Tilbagegang for den nyliberale regering og Socialdemokratiet. Kæmpe fremgang for Socialistpartiet (SP), der tredoblede sine pladser i parlamentet – men også markant fremgang for det nye fremmedfjendtlige parti Frihedspartiet (PVV). Det er overskrifterne ved det nylige hollandske valg.

Valget afspejlede den hollandske befolknings øgede modstand mod den nyliberale offensiv. En modstand, der tidligere har vist sig ved nogle af de største massedemonstrationer i Europa og ved det massive hollandske *Nee* ved EU-folkeafstemningen, der var med til at sætte en stopper for en ny EU-forfatning. Valgresultatet er udtryk for en markant venstregående bevægelse, men også en polarisering med fremgang for højreorienterede fremmedfjendiske kræfter.

Valgresultatet og regeringens tilbagegang betød, at den borgerlige regering har mistet sit flertal. Dannelsen af en ny er vanskelig og er endnu ikke på plads et par uger efter valget.

Den hidtidige regering bestående af Kristendemokraterne CDA og de Højreliberale WD har været hovedarkitekter for gennemførelse af den EU-harmoniserede nyliberale politik i Holland. En politik, der kendes alt for godt i Danmark med Foghregeringens offensiv på social velfærd og støtte til krig. Holland har store tropestyrker i Afghanistan.

Den helt store vinder var Socialistpartiet SP der tredoblede sine pladser i parlamentet, så de nu har 25 ud af 150 pladser. Partiet er uden tvivl blevet honoreret for deres holdning mod de sociale nedskæringer og modstanden mod forslaget om ny EU-forfatning.

Arbejderpartiet AP, der har været i "opposition", har tilsvarende fået afregning for deres deltagelse i kampagnen for en ny EU-forfatning og en politik, der ikke reelt har imødegået regering-



ens nyliberale angreb. De er gået tilbage og har nu 33 pladser i parlamentet. Det fremmedfjendiske klima, regeringen har været med til at oppiske (den lovede bl.a. at gennemføre et forbud mod burkaer, hvis den blev genvalgt), har også givet markant fremgang til det stærkt højreorienterede og fremmedfjendiske Frihedsparti PVV, der kom ind i parlamentet med ni pladser. Disse pladser er dog opnået på bekostning af den højreekstre Liste Pim Fortuyn, som mistede sine otte pladser. Dette parti blev i sin tid verdenskendt efter mordet på stifteren Pim Fortuyn, men har (som det i Danmark skete med Glistrups Fremskridtsparti) formået konstant at skandaleramme sig selv. Det er nu helt uden betydning.

Som noget nyt kom et dyrerettighedsparti ind med to pladser, mens De grønne fik seks pladser og det kristne Unionsparti ligeledes seks pladser.

Uanset hvilken regering der kommer til, er det helt tydeligt, at fremtiden ligger i at udnytte valgresultatet til at styrke den udenomsparlamentariske kamp. Der bliver brug for en styrkelse af arbejdet i basis, blandt den arbejdende befolkning, der bl.a. vender sig imod sociale nedskæringer og krigsdeltagelse – og imod fortsættelsen af den nyliberale offensiv, som det hollandske folk er mere end trætte af.

Correa ny præsident i Ecuador

Venstredrejningen på det latinamerikanske kontinent fortsætter. I weekenden genvalgte Venezuelas præsident Hugo Chavez med den største stemmeandel nogensinde, og ugen før valgte Rafael Correa som ny præsident i Ecuador. USA's favorit Alvaro Noboa led et knusende nederlag. I løbet af de seneste måneder har den tidligere sandinistleder Daniel Ortega i Nicaragua og Lula i Brasilien vundet valgsejre.

Correa støtter Venezuelas Hugo Chavez, vil have amerikanske soldater ud af Ecuador og vil opsig frihandelsaftalen med USA

Belgien: Protest mod VW fabriksnedlæggelse

Omkring 4.000 VW-ansatte vil miste jobbene i Belgien hvis Volkswagen som planlagt flytter produktionen af modellen Golf A5 fra Belgien til Tyskland. Samtidig vil Volkswagen i Indien investere 400 millioner euro for at bygge en ny fabrik med 2500 ansatte og planlagt opstart i 2009.

Masseopsigelserne kommer selv om VW i Belgien er en af de mest produktive enheder. Nedlæggelsen vil berøre 13.000 Arbejderne og deres familier. Arbejderne og deres familier nægter at give op, og der er indkaldt til en national demonstration med opbakning fra en række fagforbund. Tidligere har arbejderne lavet blokade foran fabrikken.

Iransk fagforeningsleder fængslet igen

Den 19. november blev fagforeningslederen Mansour Osaaloo arresteret på ny efter at han tidligere var løsladt mod kaution i august måned. Fagforeningslederens første anholdelse skete for et år siden fordi regimet i Iran gjorde ham ansvarlig for en omfattende busstrejke som lammede transporten i Teheran. Der er nu iværksat en international aktion med protestskrivelser som kræver Osaaloo løsladt omgående.

Che Guevara misbruges til at miskreditere den socialistiske tanke

Af Kaj Rudi Rasmussen

Arbejderen, der er dagbladet for og talerør for det nye samlingsparti Kommunistisk Parti, har bragt en halvanden sides artikel, der åbenlyst er et forsøg på at miskreditere hele den socialistiske tanke og mere specifikt den socialistiske udvikling i Sovjetunionen efter 1917 frem til hrustjoviternes overtagelse af magten i 1954.

Artiklen er begået af Osvaldo Martinez, som ikke er hr. Hvemsomhelst. O. Martinez er direktør for center for økonomiske studier og medlem af Cubas Nationalforsamling – og anledningen til dette frontalangreb på den socialistiske tanke er udgivelsen af en bog om Che Guevara.

Det ser ud til, at O. Martinez forbereder cubanerne på antisocialistisk udvikling af Cuba snarest, til fordel for en kapitalistisk udvikling og især til gunst for USA-imperialismen.

Artiklen består af løsrevne citater af Che Guevara iblandet et misk-mask af Martinez egne politiske synspunkter og kommentarer. Det er ikke muligt her at gå ind på alle punkter i artiklen, derfor en mere generel omtale af væsentlige elementer i den.

Lad os se på nogle politiske hovedpunkter i artiklen:

Et hovedangrebspunkt er mod marxismen-leninismen, er et angreb mod hele den marxistiske politiske økonomi. Her forsøger Martinez at godtgøre, at marxismens politiske økonomi ikke kan bruges til noget i dag. Hans konkrete kritik er rettet mod skriftet 'Lærebog i Politisk Økonomi', udgivet af Tidens Forlag på dansk i 1955. Osvaldo Martinez kalder lærebogen uvidenskabelig og kommer med den påstand, at den politiske økonomi, bolsjevikkerne byggede på, kun kunne bruges specifikt i Sovjet, og at Sovjetunionens økonomi frem til 1954 nok blot var baseret på, at administrative beslutninger blev ophøjet til generelle og objektive love. Med disse standpunkter forsøger Martinez at så tvivl ved hele den videnskabelige socialismes politiske økonomi og peger



APKs 3. kongres Kongresdebat

på en anden vej for samfundenes udvikling end socialismen og kommunismen.

Hans påstand er i øvrigt, at 'den politiske økonomi' endnu ikke er skrevet.

Desuden bruger Martinez et gammelt kendt kneb med at sammenligne usammenlignelige størrelser. Således sammenblander han Lenin og Stalins politiske økonomiske kurs for at styrke socialismen med Hrustjov-klikens forræderiske politik for at omforme det socialistiske Sovjets økonomi for at fremskynde en tilbagevenden til et kapitalistisk Sovjet. Altså en hel anden politisk kurs end Lenin og Stalins. Hr. M. kan ikke være uvidende om den hob af kendsgerninger, der beviser dette.

Et andet angrebspunkt er NEP, den Ny Økonomiske Politik, som i få år skulle fremme de kapitalistiske elementer i økonomien, som Sovjets regering praktiserede nogle år i 1920'erne, simpelthen for at få gang i økonomien og produktionen. Dette mente man var nødvendige skridt for at få brød og klæder til folkemasserne.

Martinez tager fat i kritiske kommentarer fra Che Guevara om NEP.

Siden 1920'erne har NEP været taget op til diskussion i socialistiske og kommunistiske kredse – på lige fod med mange af de øvrige taktiske vendinger, Sovjetregeringen måtte foretage efter 1917 og frem til Hrustjovs overtagelse af magten midt i 50'erne.

Her sammenligner Hr. M. igen to usammenlignelige størrelser. Nogle få års taktiske kurs inden for det økonomiske område for at styrke den socialistiske udvikling af Sovjet, som er hele karakteren af NEP, sammenlignes med Hrustjov-klikens permanente omdannelse af økonomien for at vende tilbage til kapitalismen.

Et tredje angrebspunkt mod marxismen-leninismen er på det ideologiske område.

M. sammenligner Marx, Engels og Lenin med folk som Trotskij og Bukharin, men udelader Stalin, manden, som i 31 år stod i spidsen for den første og største socialistiske stat i historien. Her ser vi igen et yndet kneb fra fjender af socialismen. Sammenblandingen af den videnskabelige socialisme, marxismen-leninismen, med trotskismen. Og i det hele taget er det et forsøg på at skabe forvirring om den videnskabelige marxismes hele ideologisk-politiske grundlag.

Et fjerde angreb er på det filosofiske område. Marxismen tager udgangspunkt i, at det er menneskenes livsforhold, den materielle verden, der skaber ideer og tanker, og ikke den åndelige religiøse verden. Ikke desto mindre forsøger artiklen at godtgøre, at Che Guevara skulle tage udgangspunkt i tanken, i ideerne som det væsentlige. Med henvisningen til Ches analyser i bogen skrives der: "Og den giver også den vigtige lære, at det er i bevidstheden og ikke i den materielle stimulans af menneskene, at socialismen kan blive uafvendelig."... Ches hele virke modsiger M.s forsøg på at tage Che til indtægt for denne idealistiske tænkning. Marx og Engels og dagens marxist-leninister er da også helt kategoriske på dette område.

En anden verden er nødvendig – Socialismen er mulig

Af Troels Riis Larsen

Jeg tror, store dele af den danske venstrefløj er bange. Bange for at tage chancer, bange for at prøve noget nyt, bange for at miste sine vundne positioner i det urolige politiske spil. Frygten hindrer de virkelige banebrydende initiativer, hindrer befolkningens vrede i at komme til udtryk for fuld styrke.

Kapitalismen har spillet fallit. Det ene bevis efter det andet viser, at uligheden er vokset siden kapitalismens endegyldige sejr og efter "historiens ophør". I stedet for fred har vi fået krig. I stedet for arbejdsglæde har vi fået stress (vore dages folkesygdom). I stedet for afkoloniseringen har vi fået nykoloniseringen.

Måske har dele af venstrefløjen mistet troen. Troen på, at verden kan forandres grundlæggende. Troen på, at vi mennesker kan skabe en verden, hvor mulighederne for den enkelte kun

Misbrug af Che ... (fortsat)

Men hvad får Kommunistisk Parti og Arbejderens redaktion til at trykke en sådan en artikel, her blot et par uger efter dette partis stiftelse? Kommunistisk Parti vil åbenbart gøre op med den videnskabelige socialisme. Det kan kun ses som et opgør med den socialistiske tanke og er et forsvar for kapitalismen i en eller anden indpakning. Dette falder da også godt i tråd med ånden dette partis nye program, et program, der ikke siger noget om, hvor partiet vil hen med socialismen, endside hvad man mener, at socialismen er for en størrelse.

Kommunistisk Parti vil på denne måde, med 'kritik fra venstre', bruge ikke mindst Che Guevaras, men også Castros og Cubas enorme goodwill hos socialister og den venstresøgende ungdom i Danmark og forsøge at sprede usikkerhed om Marx, Engels, Lenin og Stalin og andres resultater på alle områder.

Det er beskæmmende, at erklærede kommunister kan synke så dybt.

begrænses af de tekniske muligheder, og ikke af ens sociale og økonomiske baggrund. Måske er venstrefløjen blevet "voksen" og må vise ansvarlighed.

Efter min mening er det uansvarligt ikke at kæmpe for en anden verden. Kæmpe for en verden, hvor arbejdsglæde, kollektiv ansvarsfølelse og fælles indsats er afgørende. Kæmpe for en fredelig verden, hvor den enkeltes behov bliver opfyldt af fællesskabet.

Det lyder måske naivt, det lyder måske for godt til at være sandt. Det lyder måske utopisk, som en fremtidssang uden reelt indhold i Danmark anno 2006. Måske er det derfor, store dele af venstrefløjen i dag kun tænker på at styrke sin forhandlingsposition, at få flere stemmer til næste valg osv. Måske er store dele af venstrefløjen bare trætte og skuffede – skuffede over, at de sidste 30 år har været en lang kamp mod nedskæringer, krig, forringelser, besparelser, privatisering, mod EU og meget mere i den triste stil. Hvor ville det være rart at kæmpe for noget positivt. Flere penge til dem, der ikke har nok, bedre skoler, for at hæve bstanden til de allerfattigste.

Måske er jeg naiv, jeg føler mig ikke naiv, men måske. Jeg tror nemlig på, at vi mennesker i fællesskab kan skabe virkelige forandringer. Grundlæggende ændre systemet. Fjerne magten fra magthaverne og skabe et andet samfund. Ikke alene tror jeg, det kan lade sig gøre, men jeg er overbevist om, at det er nødvendigt. Ikke fordi jeg tror, verden vil gå under, hvis ikke vi forandrer den. Det er en mulighed, men risikoen er ikke større i dag end for 30 år siden. Dengang frygtede man atomragnarok, i dag frygter vi miljøragnarok. Begge dele er mulige, og så længe kapitalisterne har magten, er risikoen altid til stede.

Men det er ikke frygten om dommedag, der fremtvinger nødvendigheden af et andet samfund. Det, der får mig til at se nødvendigheden af et andet samfund, er det kæmpe spild, man oplever under

APKs 3. kongres Kongresdebat

kapitalismen. Her tænker jeg ikke blot på det åbenlyse overforbrug deraf følgende spild. Nej, det værste spild er det utrolige spild af mennesker, som kapitalismen producerer. Under kapitalismen er spildet enormt. Milliarder af mennesker går ledige i lange perioder hele året rundt. Hvert år dør millioner af mennesker af sygdomme, der kan kureres, hvert år dør millioner som følge af dårlig ernæring, krig og sult. Kapitalismen spilder hver dag den dyrebareste ressource, som vi har – os selv. Tænk, hvad vi kunne skabe, hvis de millioner af mennesker kunne give noget til samfundet og ikke hver dag blot måtte tænke på at overleve.

Derfor er en anden verden nødvendig. Men den er ikke bare nødvendig, den er også mulig. Men spørgsmålet om, hvilken verden vi skal have, rejser sig. Jeg har mange ønsker og mange forslag til, hvordan verden skal se ud uden kapitalisme. Men jeg har kun ét grundlæggende kriterium for, hvem der skal bestemme retningen. I dag bestemmer kapitalisterne – altså dem der ejer, men ikke producerer. Under socialismen må det være dem, der producerer, dem, der skaber til gavn for samfundet, der bestemmer, hvilken retning samfundet skal bevæge sig hen imod. Det er den videnskabelige socialisme – og det er muligt at skabe. Måske ikke i dag, måske ikke i morgen, men jo før desto bedre.

Jeg håber at frygten for at skabe et bedre samfund forsvinder. Jeg håber, at venstrefløjen er villig til at tage chancen og skabe grundlæggende forandringer. Jeg ved at der er andre ligesom mig, der kan se nødvendigheden af et nyt samfund, men vi kan ikke gøre det alene og hver for sig. Vi må sprænge det gamle og skabe et nyt i fællesskab.

Om socialisme og “antimonopolistisk demokrati”

En netdebat



En omfattende debat har udviklet sig på internetportalen Modkraft, udløst af nedlæggelsen af DKP/ML og stiftelsen af det såkaldte 'Kommunistisk Parti'. Udgangspunktet var bl.a. artiklen 'Kommunistisk Parti på en ulykkesvej', der kritiserer det nye partis program, bragt her i bladet i nr. 20, 2006. Her følger et lille udpluk af diskussionen.

Var det socialismen, der brød sammen i 1989?

Af Ole S. Larsen, Gøteborg

I interviewet 'En fighter siger farvel' (Arbejderen den 9. november) slår Lotte Rørtoft-Madsen fast, at 'det er nødvendigt at kunne se selvkritisk på vores eget arbejde'. Jan Mathisen er enig.

I det partiprogram, som Rørtoft-Madsen og Mathisen nu bekender sig til, fremhæves, at det var 'socialismen', der brød sammen i 1989 ('... det socialistiske Østeuropas sammenbrud i 1989', citat fra forslag til Program for Nyt kommunistisk parti).

Jeg er overbevist om, at både Madsen, Mathisen og Jørgen Petersen virkelig mener, hvad der står skrevet i programmet. Programmet er diskuteret frem efter flere års diskussioner. Derfor er jeg sikker på, at programmets tale om det 'socialistiske Østeuropa i 1989' ikke er tilfældigt valgte ord. Der er ikke tale om 'sjusket eller fejl'.

Og der er ingen grund til at tvivle på, at Jørgen Petersen og co. mener det, når de taler om 'socialismen i Sovjet og Østeuropa i 1989'. Så lad os tage Madsens ord om nødvendigheden af, at der er 'højt til loftet' i det nye parti, på alvor.

Var det socialismen, som led nederlag i

Sovjet og Østeuropa 1989?

Det mener man altså i det 'nye parti'. Det er også den opfattelse, som de borgerligt-reformistiske medier og politikere forsøger at udbrede med slagord om, at 'Sovjets fald var kommunismens fald'.

Det bliver i de borgerligt-liberale kredse opfattet positivt og som en bekræftelse af det borgerligt-reformistiske dogme om, at 'kapitalismen er socialismen overlegen'.

Hos gammelnazisterne og andre reaktionære bliver det en opmuntring for deres revanchistiske ideer om, at 'vi havde ret', da Nazityskland – med den danske regerings støtte – overfaldt Stalins socialistiske Sovjet.

Jeg mener ikke, at det forpamprede, klassedelte og kriseramte Sovjet eller Polen i 1989 var socialistiske samfund, endstige var på vej mod kommunismen.

Tværtimod. Mikhail Gorbatjov, det sovjetiske 'kommunistiske partis' formand, beskrev situationen i Sovjet på denne måde, at landet, citat, 'var på krisens rand ... Tempoet i nationalindkomstens vækstrate var faldet mere end to gange i løbet af de sidste tre femårsplaner'.

'I administrationen,' fortsætter han, 'opmuntrede man til svindel og korrupsion, underdanighed og lovprisning.' Man så, 'hvordan de mennesker, der nød tillid og havde fået pålagt beføjelser, selv misbrugte deres magt, undertrykte kritikken, skabte sig formuer, og nogle af dem endda blev deltagere i – og undertiden også organisatorer af – kriminelle handlinger.'

Sovjet-lederen påviser endvidere 'en skepsis ikke mindst blandt de unge, en svækkelse af respekten for arbejdet og jagten efter vinding med alle midler' (citerer fra 'Perestrojka' af M. Gorbatjov, 1986).

En beskrivelse, som ikke fører tanker i retning af socialisme, men snarere imod et helt 'normalt korruperet kapitalistisk klassesamfund'. Det kriseramte Sovjet blev opløst i 1991 efter beslutning fra en række af SUKP's mest fremtrædende ledere.

Socialismen led ikke nederlag i Rusland på grund af kommunistisk ledelse, tværtimod. De sovjetiske ledere forrådte kommunismens, revolutionens og arbejderklassens idealer; og det samfund, som SUKP-lederne Bresjnev, Gorbatjov og Jeltsin efterlod sig, havde kun fraserne og flaget tilfælles med kommunismen.

Et nyt kommunistisk parti i år 2006 må for at være troværdigt komme med en kommunistisk forklaring på, hvorfor der i Sovjetunionen og de lande, der fulgte Sovjet i 1960'erne og 1970'erne, udviklede sig et selvtilfreds pamperlag, hvorfor økonomien stagnerede for til sidst at kollapse. Hvorfor Sovjet opløstes indefra. Hvis ikke man klart og tydeligt kan forklare det over for arbejderklassen og den ungdom, som søger en vej ud af den kapitalistiske verdensordens krig, terror, sult og massearbejdsløshed, så overlader man det til de borgerlige og socialdemokraterne at forklare Sovjets opløsning og sammenbrud.

Ifølge disse politiske kræfter er Sovjets sammenbrud et 'sammenbrud for kommunismen'.

Hvor mange kommunister eller andre revolutionære Jørgen Petersens 'nye' parti vil være i stand til at mobilisere for Bresjnevs og Gorbatjovs kriseramte 'socialisme i Sovjet', er svært at spå om.

En ting er sikker: Det bliver ikke fortroppen og de mest fremskredne arbejdere, der bliver mobiliseret af Madsens, Petersens og Mathisens nye kommunistiske parti.

Det vil ikke kunne overbevise ret mange klassebevidste arbejdere om, at det var 'socialismen', der brød sammen i 1989.

Bragt som indlæg i Arbejderen
25.11.2006

NATO), for "kapitalismen er det bedste system" osv., en sådan kritik kan vi ikke tage alvorligt, men blot tage som et udtryk for de småborgerlige lags svagheit og deres underordning under den for tiden herskende klasse (bourgeoisiet).

DERFOR er kritik og diskussion livsnødvendigt for ethvert parti, som mener det alvorligt med at være arbejderklassens revolutionære parti.

Ole S. Larsen

Re: Var det socialismen, som brød sammen i 1989?

Hej Ole S. Larsen

For at gøre det kort. Jo, det er ABSOLUT nødvendigt med kritik/selvkritik og diskussion for at etablere arbejderklassens revolutionære parti. Jeg mener heller ikke at jeg i mit korte indlæg gør tegn om det modsatte. Og nej, socialismen eksisterede ikke i Sovjet i 1989. Og ud fra min kenden til DKP/ML (Kommunistisk Parti) er det heller ikke overbevisningen i dette parti. (Skal lige gøre det klart: Er ikke medlem, så kan kun svare ud fra personlig holdning). Men uanset hvad så proklamerede den vestlige verden kommunismens død, endvidere den frie liberale markedsøkonomis sejr. Uanset om socialismen eksisterede eller ej. Dette havde stor betydning for de vesteuropæiske kommunistiske partier. Herunder bl.a. DKP, der fuldt ud krakelerede. Og jo, jeg er kommet videre, og har altid været det. Var trods alt kun to år i 1989, så ...

Men mit indlæg var egentlig ikke ment som starten på en debat om Sovjet, revisionisme eller gamle DKP'ere. Jeg skrev mit indlæg fordi jeg ærgrer mig over, at alt hvad DKP/ML kommer med, bliver mødt med afsky fra APK's side. Jeg anerkender fuldt ud APK i den revolutionære kamp og mener de gør det godt på mange områder. Mens jeg på andre områder slet ikke kan følge dem. Deres holdning til Stalin og Hoxha er fuldt ud blottet for kritik. Der skete mange positive ting under Stalin, men også mange negative. Det må man ikke underkende. En god kommunist må forholde sig kritisk til historien og hele tiden udøve selvkritik for at forbedre sig selv og sit parti. Man kan ikke

komme uden om at Stalin direkte og indirekte medførte døden for rigtig mange af hans medborgere, det må man ikke lukke øjnene for. Samtidig skabte han en blomstrende industri, forhøjede den gennemsnitlige levealder og gjorde et ihærdigt forsøg på at nedbringe analfabetismen. Det må man heller ikke lukke øjnene for.

Det ærgrer mig at der i APK, set udefra, sidder folk med rigtig sure miner og en bitter smag i munden. De bærer nag, og alt hvad andre danske revolutionære partier/parti foretager sig, er afskyeligt og frem for alt revisionistisk. Jeg ville bare ønske at dette parti kunne anerkende andre end sig selv i den danske revolutionære kamp.

Med håb om fred på den danske kommunistiske venstrefløj!

Mange røde kommunistiske hilsner, fra en selvkritisk og diskussionslysten ungmunist.



Rasmus
(Marx87)

Re: Var det socialismen, som brød sammen i 1989?

Men DKP/ML eksisterer ikke længere. DKP/ML er nedlagt og er gået sammen med en udbryderfraktion fra KP i partiet KP. Derfor er det forkert, når du ligestiller ML med KP ...

Derfor taler det nye partiprogram om "socialismen i 1989". Man har intet lært. Ikke et ord om, at de

de sovjetiske ledere opgav det revolutionære kommunistiske mål. På SUKP(b)s 19. partikongres i 1952 (den sidste, som Stalin deltog i) kunne Malenkov i beretningen ud over alt det positive (den kolossale opbygning, som skete på nogle få år efter krigen UDEN hjælp udefra) fremhæve en række negative træk, f.eks. at en række virksomhedsledere opførte sig afvisende over for kritik, overdrev resultaterne og i det hele taget var begyndt at opføre sig som pampere, som vi også kender det fra politikere, virksomhedsledere og fagpampere i Danmark. Dette pamperslag af

virksomhedsledere og direktører var Hrustjov-gruppens magtbasis, da den erobrede magten for alvor i 1956.

Hrustjov og Bresjnev-pamperne var ikke revolutionære kommunister, men kørte hele det sovjetiske samfund i en borgerlig-reformistisk retning. De gennemførte en kontrarevolution, som førte til Sovjets opløsning i 1989-91. Tilstanden og situationen i Sovjet, Polen og andre lande, der fulgte Bresjnevs kurs i 1970'erne, viser sort på hvidt den borgerlige (revisionistiske) klassekarakter af deres politiske linje. Og den totale fallit for denne linje.

Hvis de revolutionære kommunister ikke vil gentage fortidens fejltagelser og nederlag, så må vi lære af fortiden og lade det komme til udtryk i partiprogrammerne, som jo er de vigtigste partidokumenter.

Ole S. Larsen

Ny "Kommunistisk" parti, DKP og KP i D - umarxistiske, uleninistiske, eller bare reformistiske?

DKP, KP i D, og nu det såkaldte ny "Kommunistisk" parti hylder og beklæder sig til det "anti-monopolistiske demokrati" - samtidig erklæder de sig som marxister-leninister, endog revolutionære og som kommunister.

Det 'anti-monopolistiske demokrati' er en REFORMISTISK teori, der ikke bare afviger fra marxismen-leninismen, men som i sit væsen er umarxistisk, uleninistisk. Det er teorien om en "overgangsfase" fra kapitalisme til socialisme via såkaldte strategiske alliancer, via stemmesedlen og parlamentarismen

Den er et opgør, og et brud med marxismen-leninismen, læren om staten, dens karakter, om revolutionen, om klasseanalysen, om proletariatets diktatur. Den skiller sig ud fra den traditionelle reformisme ved, at den ikke erklæder, at reformerne i sig selv er vejen til socialisme, MEN den hævder, at de strategiske alliancer, kampen for reformer, vil bringe monopolkapitalen ud af balance, at kapitalens magt kan svækkes, så meget, at det kapitalistiske samfund lettere kan afskaffes.

Skåret ind til benet, og bag alle socialistiske fraser, mener DKP, KPID og ny "Kommunistisk" parti, at "det folkelige flertal", skridt for skridt kan vindes for "revolutionen", at der via stemmesedlen kan skabes et "socialistisk flertal" i Folketinget.

Dette flertal i Folketinget, kan med "det folkelige flertals" støtte og masseaktioner, PÅ GRUNDLOVENS GRUND, vedtage en nationalisering og socialisering af kapitalens besiddelser.

Arbejderflertallet kan, sammen med "det folkelige flertals" støtte bruge "den politiske magt", staten til at vedtage love, der afgørende bryder kapitalens magt positioner. Den "ny" statsmagt vil ikke være en socialistisk stat, og heller ikke kapitalens borgerlige demokratiske stat, men en "folkets stat", der vil føre en politik til gavn for "det folkelige flertal"

- gennem denne reformpolitik vil flertallet skridt for skridt vindes for socialismen, der er næste etape

Den vej blev fulgt i Chile, det endte i blodbad og fascistisk diktatur - dyre lærepenge, der åbenbart er givet skidt ud, for kammeraterne i DKP, KPID og ny "Kommunistisk" parti, vil trods de historiske erfaringer stadig gå det anti-monopolitiske demokratiske vej.

Man forkaster alle historiske erfaringer, og er i bedste fald mere end blåøjet og naiv, hvis man tror, at overgangen fra kapitalisme til socialisme forløber fredelig, at sammenrendet af kapitalister, deres støtter og deres lakajer i statsapparatet - embedsmænd, dommere, politi og militær frivillig afgir den politiske magt, deres ejendomsret, besiddelser, og likviderer sig selv som klasse, bare fordi et "folkelig flertal" har stemt, og ønsker en socialisering af kapitalens besiddelser og magt.

Al erfaring og historien har vist at overgangsperioden fra kapitalisme til socialisme har været præget af voldsom klassekamp og modsætninger skærpet til bristepunktet, med masseprotester, social uro, og af blodig modstand fra kapitalen, dens støtter og lakajer.

Det grundlæggende og vigtigste spørgsmål enhver tanke om revolution og socialisme stiller, er spørgsmålet om statsmagten, staten er redskabet for klasseherredømmet.

Alle stater og statsformer, historien har kendt, har været klassestater, og redskab for den herskende klasses KLASSEDIKTATUR.

Den borgerlige demokratiske kapitalistiske stat er redskabet for kapitalismens KLASSEDIKTATUR over arbejderklassen, og den øvrige befolkning. At tro man kan overtage den gamle borgerlige demokratiske kapitalistiske stat, og "bare" omdanne den, via anti-monopolistisk demokrati, og nå frem til socialismen, er en farlig og blodig illusion.

Revolutionen må tilintetgøre den gamle borgerlige demokratiske kapitalistiske stat, der ene og alene, med hele dens administration og voldsapparat, er indrettet på at sikre kapitalens KLASSEHERREDØMME, undertrykke arbejderklassen, og den øvrige befolkning.

Arbejderklassen og revolutionen må skabe en helt ny statsmagt, en stat der er et redskab for arbejderklassens KLASSEHERREDØMME - PROLETARIATETS DIKTATUR, en statsmagt der forsvaret arbejderklassens, og det store flertal af befolkningens interesser, og som er et redskab for opbygningen og udviklingen af socialismen.

Et socialistisk samfund vil sige at produktionsmidlerne, al jord, råstoffer, bygninger og fabrikker er samfundets ejendom. At arbejderklassens KLASSEHERREDØMME er etableret, uden denne deles med andre sociale lag eller klasser - PROLETARIATETS DIKTATUR, overgangen fra socialismens dag et, mod et kommunistisk samfund.

B.C.Andersen

Chile og Venezuela

Hoxha fra Pjort skrev:

"Kan vi udmønte de mange sejre i en parlamentarisk magt, kan vi begynde kampene mod monopolkapitalen, gerne gennem alliancer med småborgerskabet, og på denne måde vinde nogle sejre for arbejderklassen og skabe nogle konkrete resultater. Kort sagt skabe nogle succesoplevelser, som kan indgyde arbejderklassen den sidste portion tro på, at den kan selv og ikke behøver den borgerlige stat. Det vil kapitalen selvfølgelig ikke lade os gøre uhindret. Vi kender alle sammen til Chile '73. Men vi kender

også til kuppet i Venezuela, hvor folkelig mobilisering hindrede kapitalens angreb. Vi ved intet endnu om udfaldet af kampen i Venezuela og Bolivia, men de har i hvert fald vist os, at det ikke altid går som i Chile. Og det viser os samtidig, at det virkelig er nødvendigt at have dybe rødder i en helst velorganiseret arbejderklasse, ellers bliver vi mejet ned. Så hvorfor den antimonopolistiske strategi automatisk skulle medføre, at vi vil satse primært på parlamentarismen, det kan jeg ikke forstå."

Forskellen på Chile og Venezuela: Det USA-støttede militærkup i Chile blev gennemført uden væbnet militær modstand, og Salvador Allende, "den fredelige vejs præsident", begik selvmord.

Præsident Allende havde selv udpeget Augusto Pinochet til øverstbefalende general i 1973.

Det skete efter mordene på flere officerer, bl.a. den øverstbefalende general René Schneider (konservativ, men modstander af de fascistiske kupplaner).

Pinochet havde lovet Allende, at han ville respektere forfatningen. Pinochet var en USA-støttet løgner og arbejdsmorder. Han "forrådte" Allende og blev den fascistiske militærjuntas Führer.

Derfor lykkedes kuppet. Hverken arbejderklassen eller andre fascistiske kræfter var forberedt på væbnet forsvar og modstand. Fra Bresnjevs Sovjet prædikede Radio Moskva den "fredelige vej til socialismen" helt frem til den 11. september. Ingen våben til folket, og derfor heller ingen modstandskamp.

I Venezuela mislykkedes de USA-støttede kupmagere at gennemføre deres kup mod Chavez-regimet, fordi de mødte militær væbnet modstand fra folkedemokratiske kræfter – med stærke bånd til folket – i det venezuelanske militær.

Det er derfor i modstrid med virkeligheden, som visse borgerligt-reformistiske kræfter gør, at drage den konklusion, at Venezuela viser, at revolutionen ikke behøver at være bevæbnet. Venezuelas eksempel viser, at våbnene behøvedes. Våbnene blev talt, og de borgerligt-fascistiske USA-støttede kupmagere kom i mindretal.

Ole S. Larsen

Strøtanker om kræftbehandlingsgarantien

Efter min mening bør man ikke være blind for, at der mellem diverse aktører i sundhedsvæsenet foregår blodige kampe om de forhåndenværende begrænsede ressourcer, bl.a. mellem privathospitalernes og de offentlige sygehuses ledelser og øvrige aktører.

Der er m.a.o. privatøkonomiske interesser involveret, ligesom der er sygehusbudgetter, som skal balancere, samt forskellige faggrupper (som kræftlægerne, ortopædkirurgerne, og hvad de ellers alle sammen hedder), der (i en eller anden grad) strides internt om den begrænsede kage, regeringen har tildelt dem.

Interessekonflikten mellem dem, der primært arbejder i privat regi (fordi de

kan tjene mest ved det) og dem, der af idealistiske grunde måske primært arbejder i offentligt regi (og påtager sig de tungere, mindre prestigegivende opgaver), har uden tvivl indflydelse på, hvor alvorligt man tager behandlingsgarantien rundt omkring på de offentlige sygehuse.

Det samme har den kassetænkning, der har at gøre med, at der for de offentlige sygehuse kan være bedre økonomi i at bruge ressourcer på at forhandle diverse private kontrakter på plads end i at overholde ventetiderne, dvs. punge ud til ophold og behandling i udlandet eller andre steder, så snart en behandlingsfrist er ved at være overskredet, hvad der meget let kan dræne sygehusenes kasser.

Og det er vel bl.a. derfor, at mange (midt i f.eks. et eksperimentelt behandlingsforløb) pludselig er blevet kontaktet af deres sygehus med besked om, at behandlingen snart skulle stoppes, fordi de skulle til udlandet, og at det ville koste penge etc.

Alternativet til kassetænkningen er at bruge flere ressourcer lokalt, for at overholde ventetiderne for kræftbehandling og betale prisen herfor i form af forlængede interne ventetider på andre behandlingsopgaver etc.

Med venlig hilsen
Per H. Christiansen
 Frederikssund

Til demonstrationen i Helsinki mod den finske rigsdags ratificering af EUs forfatningsforslag

Det er en tragedie for demokratiet, at Finlands Rigsdag i dag ratificerer EU-forfatningen - uden at have spurgt befolkningen til råds.

EUs forfatningsforslag er allerede ved folkeafstemninger i Frankrig og Holland blevet nedstemt med store flertal. Forslaget dermed faldet. At se bort fra klare demokratiske afgørelser er dybt problematisk.

Alle opinionsmålinger viser, at over 70 pct. af Finlands befolkning er imod, at forfatningsforslaget vedtages uden at befolkningen har haft mulighed for at debattere det og tage stilling til det ved en folkeafstemning. At ignorere dette

folkekrav er udtryk for en uhørt arrogance fra den politiske elites side.

EUs forfatningsforslag vil, om det gennemføres på trods af de folkelige afvisninger, betyde dybtgående ændringer i EUs måde at fungere på. Det fastslås således, at EU-love altid skal gå forud for et medlemslands egne love (Artikel I-6). At umyndiggøre et lands befolkning på det sæt, uden overhovedet at have spurgt den til råds i en folkeafstemning, er ligeledes et dybt problematisk angreb på demokratiet.

Forfatningsforslaget øger militariseringen af EU stærkt. I Artikel I-4.3 "for-

pligter medlemslandene sig til gradvis at forbedre deres militære kapacitet". Finlands mangeårige neutralitetspolitik har givet landet en enorm betydning og prestige internationalt. At denne politik, som nyder en stor opbakning i befolkningen, nu skal forlades til fordel for permanent oprustning af et EU-militær, betyder et enormt tilbageslag for både freden og demokratiet.

I den danske Folkebevægelse mod EU sender vi vores varme hilser til dagens demonstration imod den finske regering og rigsdags udemokratiske adfærd.

I de nordiske nej til EU -organisationer vil vi samarbejde med vores finske partnere om fortsat at kæmpe for demokratiet, for freden og for et nært, demokratisk samarbejde mellem selvstændige nationer i hele Europa.

Det samme vil det europæiske netværk TEAM, The European Alliance of EU-critical Movements. TEAM samarbejder allerede med europæiske demokrati- og fredsbevægelser. disse netværk vil yderligere styrkes af dagens nye eksempel på EU-projektets sande og udemokratiske karakter.

Embedsmanden

havde gjort som befaledes, og havde været sit ministerium og staten en tro tjener, men en mindre pligtforsømmelse som påførte en påtale, gjorde at han blev overført til andet arbejde med mindre beføjelser, og da han som opdragelsen i statens tjeneste lærte ham - at affinde sig med tingenes tilstand, at gøre som befaledes - uden indsigelser, bevarede han optjente rettigheder gennem årene, - og det vigtigste, som han anså for kransekagen der blev givet for tro og pligtfuld tjeneste - tjenestemandspensionen.

NB

Folkebevægelsen mod EU
 1. december 2006

Ung mand på 85

Der er noget ved hans udseende, der får mig til at ønske, jeg kunne tegne som Ib Spang Olsen selv. Som han sidder der i Oktober Bogbutik en fredag eftermiddag omgivet af en lille del af sit omfattende livsværk. En spillevende ung mand på 85. Det skiftevis grå og hvide hår er lidt tyndt i toppen, men vifter og krøller til siderne og de buskede øjenbryn på den skarpe afgrænsning mellem de levende øjne og panden understreger ansigtets linjer. En skarp fure langs hver kind, en spidst fremstående hage og ikke et gram fedt for meget, og når smilet bryder frem, hvad det ofte gør, ligner panden de små bølger over revet ved et ellers stille hav.

Alderen ser man jo nok, på hospitalstokken og den forsigtige gang, på højre hånd, der vender akavet på grund af en fejl-operation, men når historierne flyder, bliver man fanget i Ibs univers.

Forholdet mellem billede og historie bliver der spurgt til, og så vælter eksemplerne frem, som regel meget konkrete. Jeg er ikke illustratør, men tegner det, der står, siger Ib Spang Olsen, og beskriver så billedet så levende, at jeg kun husker billedet, ikke hvilken tekst det var taget fra. En lille pige skal med bussen, trinene er uoverstige- ligt store, det er lidt mørkt og uklart, hvad der er i bussen, men ved vinduet ses nogen helt udeltagende, nærmest fjendtlige ansigter. Ud af mørket kommer så chaufførens hjælpende hånd. Jeg ser det for mig i Ib Spang Olsens streg med skiltet "Pas på trinene". Der var vist en helt anden mening i den tekst, der fulgte billedet. Vi, der er



opvokset med hans billeder, synes jo, at hvert billede er et eventyr i sig selv. Og det kan godt give nogen sjove kollisioner mellem forfatter og illustratør, men i langt de fleste tilfælde har der været enighed om, at resultatet var godt. Engang imellem har anmelderen også helt undladt at nævne, at bogen var illustreret.

En enkelt konflikt kunne også drages frem. Da Halfdan Rasmussen skrev om, at det var for koldt at gå udenfor og slå en streg, så koldt, at man bagefter måtte varme sig mellem to fede kvinder, og Ib så tegnede det, blev det ikke vel modtaget. En kvindelig redaktør fra avistillægget Magasinet havde også fundet en tegning af to badende mennesker anstødelig, trods det man kun anede deres skygger under vandet.

På et spørgsmål om H.C. Andersen-tegninger viste det sig, at Ib Spang Olsen har et omfattende kendskab til H.C. Andersens forfatterskab. Han fremdrog bl.a., at H.C. Andersen var det mest berejste menneske i Danmark på sin tid, og at han virkede som den første internationale journalist. Også på andre punkter kan H.C. Andersen (1805-1875) betegnes som langt forud for sin tid. Han beskrev det døende barn som det samfundsproblem, det var, langt tidligere end andre – først Johan Skjoldborg (1861-1936) tog tråden op. Han fremdrog også beskrivelsen af røverpigen i Snedronningen, den selvstændige pige, der styrer røverkulen, en helt anden frigjort kvinde end dem, der ellers blev beskrevet i datidens litteratur.

Det skal også nævnes, at Ib Spang Olsen understregede, at han altid, hvis

det overhovedet var muligt, tegnede direkte efter kilden, ikke efter billeder og fotografier. Enkelte ting blev efter hukommelsen, da de ikke eksisterede længere, f.eks. broen over Frederiksberg station, der hang på væggen bag ham. I andre tilfælde måtte han nøjes med 'noget, der lignede'. Mølleåen har således "stået model" til Mississippi. Der blev ikke bevilliget rejsepenge til den tegnestudie-rejse, da der skulle tegnes til Mark Twains bog Tom Sawyer.



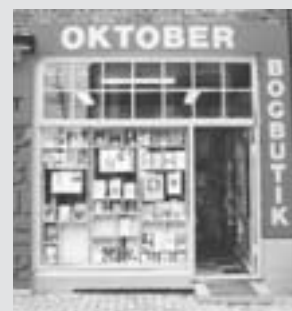
Således kunne Ib Spang Olsen fortsætte i timevis efter et enkelt stikord.

Jeg slutter her med at sige tusind tak for en dejlig eftermiddag. Jeg har stadig billedet på nethinden, men desværre er jeg ikke begavet med de samme tegnegaver.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30



Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14-17.00

OKTOBER BOGCAFÉ
& GALLERI

Egilsgade 24 kld., 2300 S

UDSTILLING DECEMBER
IB SPANG OLSEN

Kom til julecafé fredag
15. december kl. 15 – 18

Som man råber i skoven ...

Magthaverne er ved at indse, at Foghs dage er talte. Nedtællingen kører. Det er et spørgsmål om tid, inden han ligger i kanvassen. Magthaverne ved, at han er et brugt kort, der ikke vil kunne blive ved regeringsmagten. Leden ved og hadet til ham er voldsomt. Ifølge opinionsmålinger, som absolut ikke stiller spørgsmålene for at kompromittere Fogh eller hans politik for magthaverne, mener knap 60 pct., at det er på tide, at Danmark trækker deres tropper hjem fra Irak. Forståelsen af hans angreb på velfærden er kvalitativt og kvantitativt forandret. Foghs sande væsen er afsløret, og han har ikke nogen kattelem at redde sig ud af. Han kan blot håbe på en katastrofe på størrelse med Twin Towers.

Parallelt med dette sidste halve års scenario har Helle Thorning-Schmidt fundet sit fodfæste igen. I en periode efter formandsskiftet var hun i sit bagland faktisk tvunget til retræte. Det kom også til udtryk i hendes retorik. Da hun tiltrådte som formand, lød det sejr-sikkert:

- *Jeg kan slå Anders Fogh.*

Det skiftede på socialdemokratiske møder til:

- *Vi kan slå Anders Fogh.*

Med Anders Foghs deroute har borgerskabets elite fundet, at Helle Thorning-Schmidt er den rette til at videreføre deres interesser og politik – og vupti, så er hun inde i varmen hos pressen. Ikke mindst den aktivt kæmpende velfærdsbevægelse har tvunget hende til at profilere sig omkring ideen og tanken om et 'rødt kabinet'. Det har fået den venstresocialdemokratiske fagbevægelse med centrum i Fagligt Ansvar til at klappe i deres små og buttede hænder.

Fagligt Ansvar vejrer morgenluft for deres målsætning om et arbejderflertal, 'det røde kabinet'.

Det er blevet prøvet før. 1966-67 sad Jens Otto Krag ved roret for en socialdemokratisk og folkesocialistisk (SF)

Faglig kommentar

regering. Aksel Larsens parti var så liderligt ved besiddelsen af regeringstabetterne, at de var villige til at føre renlivet borgerlig politik, hvilket fik bukserne til at revne: Venstresocialisterne (VS) blev dannet som udbrydergruppe fra SF, og 'det røde kabinet' led skibbrud. Siden er de hedengangne VS'ere gået over i Enhedslisten, hvor de senest var med til at holde Nyrup ved roret i ni år – trods hans reaktionære, borgerlige politik.

Fagligt Ansvar er nu af to årsager fremkommet med nye initiativer. Dels skal morgenluften omsættes til realiteter på Borgen efter næste folketingsvalg, og dels skal den opsætsige velfærdsbevægelse (ungdommen og de uddannelsessøgende), der trods Fagligt Ansvars manglende støtte gennemtvang en så succesrig mobilisering til den 3. oktober, at fagbevægelsen gik i knæ og måtte slutte op, omklamres og inddæmnes.

Fagligt Ansvar har samtidigt med, at dette tidsskrift ligger til omdeling i postvæsenet, afholdt en konference i LO-Storkøbenhavn "med henblik på at lægge en strategi, som skal føre til udviklingen af fremtidens velfærdssamfund i en social og solidarisk retning". Omdrejningspunktet er at stifte (!) Velfærdsbevægelsen, hvilket skal ske den 20. januar 2007.

- *Vi skal simpelthen finde en plan, der rækker helt frem til og på den anden side af næste folketingsvalg, udtaler Finn Sørensen, der for Fagligt Ansvar er med til at støbe kuglerne. Hermed lægger han heller ikke skjul på, at det ikke tilstræbes at skabe aktiviteter, der kan vippe Fogh uden for perioden. Ifølge Fagligt Ansvars egen hjemmeside er det vigtigste moment næste år – ud over at stifte (!) bevægelsen – at skabe aktivite-*

ter "den anden 17. maj": "En vigtig dag i kampen for et alternativ til VK-regeringen er den 17. maj, og på grund af symbolværdien i netop denne dato lægges der op til, at Velfærdsbevægelsen gør den dag til et centralt mobiliseringspunkt for sine aktiviteter."

Det smager da lidt af fisk? Selvom der kun opereres med en enkelt dag, så lyder det da, som om dette års velfærdsbevægelse – i ganske ustiftet form – igen skal synliggøres på samme dato næste år? Vi læser videre: "Her (17. maj 2007, red.) skal en landsdækkende konference afholdes og være milepæl på en bred, folkelig debat om alternativer til Fogh."

Vil Fagligt Ansvar snakke bevægelsen ihjel?

Hvor er aktiviteterne og massemobiliseringen?

Hvorfor de mange store ord om "strategi, som skal føre til udviklingen af fremtidens velfærdssamfund i en social og solidarisk retning", eller "de mangfoldige lokale initiativer skal samles i en brusende flod, der skyller taburetterne væk under Fogh-regeringen", når ikke man er villig til at udløse kampene og aktiviteterne på de spørgsmål, der ligger foran næsen?

Hvor er udløsningen af en overenskomstbevægelse i en situation, hvor fagtoppene tager r... på arbejdernes krav om højere løn og reducere af arbejdstiden?

Hvor er protesterne mod EU's sericedirektiv, der møder voldsom modstand i store dele af det øvrige Europa, fordi det vil underminere vores arbejdsforhold til det ukendelige?

Hvor er kampen mod efterløns- og pensionsforringelserne?

Hvor er kravet om øjeblikkelig tilbagetrækning af de danske tropper fra Irak, som er besluttet på et landsdækkende tillidsmandsmøde som en del af grundlaget for den politiske platform?